

De wijze en de dwaze maagden

beschreven, zijnde de inhoud van twee preken,

gehouden in Monkwel Street Gemeente

op 14 en 28 februari 1797.

door

WILLIAM HUNTINGTON

“Maar de wijzen namen olie in haar vaten met haar lampen, Matth. 25:4”

Maar de wijzen namen olie in haar vaten met haar lampen, Mattheus 25:4

Het doel van deze gelijkenis is aan de heiligen te tonen in welke situatie en staat de Kerk van God aan het eind der tijden zal verkeren, als de Rechter voor de deur staat; als de Zon der gerechtigheid over een zondige wereld over zal gaan en als de schaduwen van de avond-bedeling van het Evangelie zich uit zullen strekken en er spoedig te middernacht, een geroep zal weerklinken. “Alsdan zal het Koninkrijk der hemelen gelijk zijn aan tien maagden, welke haar lampen namen en gingen uit, de bruidegom tegemoet” Matth. 25:4. Met *het Koninkrijk der hemelen* wordt hier *niet de eeuwige heerlijkheid of het Evangelie* bedoeld, hoewel beide wél zo aangeduid worden. Ook wordt hier niet bedoeld het rijk der genade in het hart, maar de zichtbare schare van belijdende christenen, of ze nu echt of alleen in naam belijders zijn. De onderdanen van het Koninkrijk van Christus, zoals dat in onze tekst bedoeld wordt, bestaan uit twee groepen: echte onderdanen, inwendig door genade geworden en anderen, die door hun belijdenis slechts uitwendig en in schijn onderdanen zijn. Het getal *tien* ziet op het kleine aantal belijders dat in die tijd in de wereld gevonden zal worden, want het zal zijn als in de dagen van Noach en Lot. Als de Zoon des mensen komt, zal de wereld het zeer druk hebben, zullen er erg weinig belijders zijn en de levende godzaligheid zal in diep verval zijn. Zij worden *maagden* genoemd, omdat ze uitwendig en ogenschijnlijk Christus, Zijn dienst en de waarheid aankleefden en Zijn naam openlijk beleden. *Zij gaan uit*, dat wil zeggen: ze keren de wereld de rug toe, ze voegen zich bij Gods kinderen en gaan met hen om. Hun doel met hun uitgaan was: *om de Bruidegom te ontmoeten*. Dat was hun enige doel. Ze verwachtten dat Hij hen zou beminnen en dat Hij niet als een vertoornd Rechter zou verschijnen maar dat Hij hen zou omarmen en in Zijn tegenwoordigheid zou ontvangen. Dit was hun hoop en verwachting, wat blijkt uit hun ontsteltenis toen ze buitengesloten werden en uit hun ernstige smeekbeden om binnengelaten te worden. Maar ze werden in hun hoop teleurgesteld en hun verwachtingen werden afgesneden. Dit is niet verwonderlijk, want de helft van dit gezelschap had een verkeerd begin en kwam daarom aan het eind van de reis verkeerd uit. Vijf van hen waren dwaas. Deze maagden namen hun vaten niet mee en hadden dus geen olie bij zich. Daarom gingen hun lampen uit toen ze deze het meest nodig hadden, namelijk te middernacht. De geestelijke Aäron, onze Hogepriester, snoot hun olielampen niet en vulde ze niet bij, daarom moesten hun lampen wel uitgaan. Toen ze uit waren, waren de maagden in het donker en dit was een teken en een voorbode van de eeuwige duisternis. Ik neem mij voor om deze twee groepen maagden afzonderlijk te behandelen zodat u het onderscheid tussen hen mag zien. Ik wil nu spreken over de wijze maagden en zal in de toekomst handelen over de dwaze maagden. Nu, eerst over de woorden van onze tekst.

Maar de wijzen namen olie in haar vaten met haar lampen.”

Bij de behandeling van dit onderwerp, wil ik proberen het volgende te beschrijven:

1. De maagden
2. Hun wijsheid
3. Hun lampen
4. Hun vaten
5. Hun olie, en tenslotte
6. Hoe het met hen afliep aan het eind van hun reis.

1. De maagden

In de eerste plaats zal ik dus handelen over deze maagden. Het woord *maagd* wordt gebruikt voor een jonge, ongetrouwde vrouw die zich kuis en onbezoedeld heeft gedragen. Daarom lezen we over “maagden, die geen man hebben bekend.” Soms duidt het op een jonge vrouw die pas is getrouwd en haar man door de dood heeft verloren. “Kermt, als een maagd, die met een zak omgord is vanwege de man van haar jeugd” Joël 1:8, Engelse vertaling.

Het woord maagd wordt ook gebruikt voor een stad die niet door beleg gedwongen is om de poorten te openen en niet is genomen, overwonnen, geplunderd en leeggeroofd. Daarom lezen we: “Daal af, en zit in het stof, gij *maagd*, dochter van Babel. Zit op de aarde; er is geen troost meer, gij dochter der Chaldeeën. Want gij zult niet meer genaamd worden de tedere of de wellustige” Jesaja 47:1. Zo lezen we van de *maagd*, de dochter van Sion en van de maagd van Israël. “Er zijn zestig koninginnen en tachtig bijwijven, en *maagden* zonder getal. Een enige is Mijn duive, Mijn volmaakte, de enige harer moeder, zij is de zuivere dergene die haar gebaard heeft” Hooglied 6:8-9.

Maar de vrouwen in onze tekst worden *maagden* genoemd om religieuze reden, omdat ze de Zoon van God trouw waren en Hem hartelijk liefhadden en omdat hun geweten, hun leven, hun leer en hun godsdienst zuiver waren. Zij waren niet verleid, besmet en bedrogen, maar hebben vastgehouden aan de eenvoud die in Christus is.

De maagden waarover hier gesproken wordt en die *wijze* maagden genoemd worden, zijn hemelse en geestelijke maagden, zoals de Bruidegom die zij tegemoet gaan ook hemels en geestelijk is. Zij zijn verkoren of verordineert, verkoren in Christus en Hem gegeven voor de grondlegging der wereld. In de raad van God de Vader zijn ze van alle eeuwigheid in het verborgen als bruid aan Christus gegeven en Christus heeft ze aangenomen. Daarom noemt Hij Zich hun Man voordat Hij ze openlijk heeft ondertrouwd. “Vrees niet, want uw Maker is uw Man, HEERE der heirscharen is Zijn Naam”, Jesaja 54:4-5.

Maar door de kracht van Christus en Zijn aanwezigheid onder de prediking van het Evangelie worden ze in de tijd openlijk als Zijn bruid tot Hem gebracht. Zo zegt de apostel: “Want ik heb ulieden toebereid, om ulieden als een reine *maagd* aan een man voor te stellen, namelijk aan Christus”, 2 Kor. 11:2. Inderdaad zijn wij, zolang we Christus niet kennen, gehuwd met de wet der werken, totdat we merken dat de wet toorn werkt in ons en ons de dood aanbrengt, want ze is zwak door het vlees en kan ons niet helpen; ze is ook een dóddende letter en kan ons geen leven geven. Dit doet ons sterven aan alle hoop op de wet en doet ons zien dat ze een dode letter is. Als wij het geloof ontvangen, worden we van onder de wet bevrijd en zijn we niet langer gebonden aan haar strenge eisen, omdat we daarvan verlost zijn door de kruisdood van Christus en bevrijd zijn door Zijn genade. “Zo dan mijn broeders, gij zijt ook der wet gedood door het lichaam van Christus, opdat gij zoudt worden eens Anderen, namelijk Desgenen Die van de doden opgewekt is, opdat wij Gode vruchten dragen zouden”, Rom. 7:4. Daarom wordt een arme ziel die treurt om de zonde en veroordeeld wordt door de wet vergeleken met een diep bedroefde weduwe, totdat God Zelf de ziel ondertrouwt. “Vrees niet, want gij zult niet beschaamd worden, en word niet schaamrood, want gij zult niet te schande worden; maar gij zult de schaamte uwer jonkheid vergeten, en de smaad uws weduwschaps zult gij niet meer gedenken. Want uw Maker is uw Man, HEERE der Heirscharen is Zijn Naam”, Jesaja 54:4-5. Hier vergeten wij de schaamte van onze jonkheid, en wordt onze schuld afgewassen. De satan, de wet en ons geweten kunnen ons niet langer verwijten dat wij buiten Christus zijn, want we zullen de smaad van onze weduwschap niet meer gedenken. De oude dingen zijn voorbij gegaan en alles is nieuw geworden. Het woord *weduwe* is uitgewist en voortaan worden wij *maagd* genoemd. Als deze smaad en schaamte afgewassen zijn en allen die ons te schande maken tot zwijgen zijn gebracht, zal de vereniging tussen de

hemelse Bruidegom en de arme, troosteloze ziel plaatsvinden. Liefde wordt in het hart uitgestort en de ziel ziet niets dan liefde in een geheel beminnelijke Jezus. Deze liefde weeft de band van het huwelijk en geneest ons van alle liefdepijn en van de wrede, hevige jaloezie die daarmee gepaard gaat. De liefde werpt de vreze en verschrikking uit en verenigt de ziel met Christus. Zo wordt de ziel gebonden in het bundeltje der levenden bij de Heere onze God. Paulus zegt dat zulke zielen als een reine *maagd* aan Christus worden voorgesteld.

Onder de vorige bedeling werd dit geestelijke huwelijk symbolisch afgebeeld. Het was de hogepriester, die een type van Christus was in Zijn priesterlijk ambt, verboden iemand die geen maagd was tot vrouw te nemen. “Hij zal ook een vrouw in haar maagdom nemen. Een weduwe, verstotene, of ontheiligde hoer zal hij niet nemen; maar een maagd uit zijn volken zal hij tot een vrouw nemen”, Lev. 21:13-14. Als zinspeling hierop worden alle volgelingen van de Hogepriester onzer belijdenis *maagden* genoemd.

Nogmaals, deze maagd houdt zich ook zeer nauwgezet aan haar trouwbelofte. “En Ik zal u mij ondertrouwen in eeuwigheid; ja, Ik zal u Mij ondertrouwen in gerechtigheid en gericht, en in goedertierenheid en in barmhartigheden. En Ik zal u mij ondertrouwen in geloof; en gij zult de HEERE kennen”, Hosea 2:18-19. Zij acht het verbond der genade, waarin zij aan Christus is gegeven en Christus aan haar, zeer hoog. Ze weet dat volgens de oude inzettingen en volgens Gods raad van ouds een zeker man voor zijn zoon een bruiloft bereidde, Matth. 22:2. Op de dag van haar huwelijk zet zij hier haar zegel op: “zij is de hoer die de leidsman harer jonkheid verlaat, en het verbond haars Gods vergeet; want haar huis helt naar de dood en haar paden naar de overledenen”, Spr. 2:17-18. Deze maagd blijft nu echter bij de leer van Christus en heeft zowel de Vader als de Zoon tot haar Deel: ze heeft God tot haar Vader en Christus tot haar Man.

Bovendien wordt deze maagd in haar bruidskleding omhelsd als een bruid die voor haar man versierd is. God schenkt haar het bruiloftskleed van Zijn geliefde Zoon, in het geloof ontvangt zij dit en trekt zij het aan. God de Vader trekt haar tot haar Beminde en Hij ontvangt haar als de gift van de Vader en zegt: “Deze is ditmaal been van mijn benen en vlees van Mijn vlees”, zij zal genoemd worden Eva, de moeder van alle heiligen, en “Hefzibah, want Mijn lust is aan haar”, Jesaja 62:4. “Deze verborgenheid is groot, doch ik zeg dit, ziende op Christus en op de Gemeente”, Efeze 5:32. Goedertierenheid kroont haar hoofd, ze is gehuld in toegerekende gerechtigheid, zachtmoedigheid en stilheid versieren haar ziel, haar gezicht straalt bescheidenheid en nederigheid uit en ze kleurt vaak rood als ze haar onwaardigheid ziet en voelt. Haar verlicht verstand en het geloof zijn haar ogen, de band van het verbond en de beloften daarvan zijn een sieraad om haar hals, haar schoenen zijn vrede en haar gordel is gerechtigheid. Zo zeker als de Bruidegom Zich met Zijn sieraden zal tooien, zal de bruid zich zo met haar juwelen versieren.

Verder, haar geloof in en haar genegenheid voor haar koninklijke Bruidegom worden hevig beproefd. Velen die een verbond met de satan gesloten hebben, spannen zich in om haar Bruidegom in haar ogen te vernederen en te verlagen, zodat ze minder achting voor Hem zal hebben en zij wedijveren met Hem om haar genegenheid. Veel vorige minnaars zitten voor hun deur en liggen bij iedere hoek op de loer om haar in hun netten te vangen en te verleiden. Ze zeggen: “Laat ze ontheilgd worden en laat ons oog schouwen aan Sion. Maar zij weten de gedachten des HEEREN niet”, Micha 4:11-12. Noch de satan, de verleider van den beginne, noch één van zijn handlangers, noch Izébel de afgodendienares, noch Babylon de hoer, konden voor altijd haar genegenheid van haar Verbondshoofd vervreemden of haar liefde uitdoven zodat ze Hem zou prijsgeven en zich aan de boezem van een vreemde zou drukken. Zij kunnen haar er niet toe brengen om andere minnaars te volgen, hun bed te begeren of zichzelf aan een ander te openbaren en zich zo onder het oordeel te plaatsen, want een vrouw die de band van het huwelijk verbreekt, zal geoordeeld worden. Nee, verre daarvandaan dat zij geoorloofde

liefde tot een ander schepsel laat uitgroeien tot ongeoorloofde genegenheid zonder deze te beteugelen, te verwerpen en zich er tegen te verzetten, zodat ze veel liever uitroept tot haar Man: “Trek mij en wij zullen U nalopen.” Als Gij mij niet trekt, zal ik van U afgetrokken worden. Zij is niet zoals de stille hoer in de stad, die zich op haar gemak voelde en gestenigd moest worden om haar zondige toegeeflijkheid en omdat ze niet om hulp geroepen had, Deut. 22:24. Kort gezegd, in de slechtste tijd kan deze maagd nog zeggen: “Wien heb ik nevens U in de hemel?” En als ze misleid is en gevangen gehouden wordt, zal ze zo gauw ze weer vrijkomt, zeggen: “Ik zal opstaan en tot Mijn eerste Man gaan, want toen was het mij beter dan nu.”

We komen nu tot ons tweede punt.

2. De wijsheid van deze maagden

1. De andere maagden worden *dwaas* genoemd, maar dezen zijn *wijs*. Hun wijsheid blijkt in de *eerste plaats* uit het feit dat ze wat ver is, dichtbij brengen. Ze durven de stoel des gewelds niet nabij te brengen, terwijl ze de boze dag verre stellen, Amos 6:3. Ze denken dagelijks over de oordeelsdag na; hoe vreselijk deze overdenking ook is en hoe afschrikwekkend deze dag hen ook voorkomt. Dit is een deel van de wijsheid die God van ons eist: “O, dat zij wijs waren; zij zouden dit vernemen, zij zouden op hun einde merken”, Deut. 32:29. “Een kloekzinnig mens ziet het kwaad, en verbergt zich; maar de slechten gaan henen door en worden gestraft”, Spr. 22:3. Als we het kwaad voorzien, brengen we het dichtbij en zien wij ons staan voor de vierschaar van Gods wet en van ons geweten om daar onszelf te oordelen, opdat wij niet veroordeeld worden; en om de straf van onze ongerechtigheid te aanvaarden, opdat we met de wereld niet veroordeeld zullen worden. Dan zoeken en vinden we de Weg waarin we kunnen vluchten van de toekomstige toorn, wanneer Christus wordt geopenbaard als een Schuilplaats tegen de storm, en begeven we ons met al onze smart en benauwdheid, onze belijdenissen en smeekbeden tot Hem en omhelzen we Hem als de enige Toevlucht Die God ons heeft gegeven. En als het geloof ons toegang geeft tot Zijn liefdehart, zullen we in Hem geborgen worden en onder de schaduw van Zijn vleugelen wonen tot iedere ramp voorbij gegaan is. De schrik van God in ons geweten, die een heel leger van verschrikkingen en angsten over ons brengt, dringt ons hiertoe. Deze vrees is het beginsel der wijsheid en heeft dezelfde uitwerking op ons als Gods voorzegging van de toekomstige zondvloed aan Noach. “Noach bevreesd geworden zijnde, heeft de ark toebereid”, Hebr. 11:7. Wij zijn met dezelfde vrees bezet en vluchten tot Jezus, omdat we vrezen onder te gaan in het verderf en de verdoemenis.

2. Deze wijsheid blijkt verder uit het feit dat het hart eerlijk en ootmoedig gemaakt wordt, zodat het beeft voor en komt tot het licht van de Goddelijke openbaring. Het hart is begiftigd met deze wijsheid en waarin deze vrees is geplant, leeft men in vereniging met het levende woord van God. Als God dreigt, beeft de zondaar; als God iets verbiedt, probeert hij zich ervan te onthouden. Als God met hem twist, zwijgt hij; als Hij hem slaat, buigt hij daaronder. Als God hem beschuldigt, doet zijn ongerechtigheid hem aan de rechtvaardigheid Gods onderworpen zijn. Als God zegt: “Komt, laat ons tezamen richten”, blijft hij op een afstand staan; als Hij zijn zonden in orde voor zich stelt, weet hij dat dit nog niet al zijn zonden zijn. Als God op hem toornt en hem bestraft, verwacht hij ergere dingen. Als God bittere dingen tegen hem schrijft, verzwart hij iedere omstandigheid in het handschrift der zonde. Als God voorneemt hem genadig te zijn, weigert hij getroost te worden. Als genade hem vernedert, durft hij die genade niet aan te nemen. Als God met hem verzoend is, verafschuwt hij zichzelf vanwege zijn ongerechtigheid.

De dwaas kent dit niet. Hij haat het licht. “Spreekt tot ons zachte dingen, schouwt ons bedriegerijen. Laat de Heilige Israëls van ons ophouden! Jesaja 30:10-11. Genees onze breuk op het lichtste,

zeggende: Vrede, vrede! Jer. 8:11. Zij hebben des HEEREN woord verworpen, wat wijsheid zouden zij dan hebben?”, Jer. 8:9.

3. Hun grootste wijsheid ligt in hun kennis van Christus en in de wetenschap dat zij deel aan Hem hebben. Zij kennen Hem in Wie ze geloofd hebben en zij weten dat het geloof in Hem hun hart heeft gereinigd. Het bloed der besprenging spreekt in hen en de Geest getuigt van hun kindschap. Dit noemt de apostel: wijs gemaakt worden tot zaligheid, door het geloof hetwelk in Christus Jezus is, 2 Tim. 3:15.

Zo'n ziel weet dat er geen andere weg is in het Heilige der heiligen dan de weg die Christus geheiligd heeft door het voorhangsel, dat is door Zijn vlees. Omdat hij Christus aangenomen heeft, tracht hij in Hem te wandelen. Hij probeert ook alles te vermijden wat hem zou kunnen doen wankelen of struikelen en wat hem zou kunnen vertragen op zijn weg. Ook probeert hij te vermijden wat hem zou kunnen belemmeren of hinderen, wat zijn ijver zou kunnen temperen of zijn vlijt zou kunnen intomen. “De dwaze gelooft alle woord, maar de wijze let op zijn gang”, Spr. 14:15, Engelse vertaling. Als iets hem doet dwalen in zijn oordeel, bidt hij om onderwijs. Als hij geen rechte paden kan vinden, wacht hij op Gods raad. Als de banier wordt opgeheven, versnelt hij zijn tred. Als zijn hart in de ruimte gesteld wordt, gaat hij snel voort. Als de zon schijnt, legt hij alle last en de zonde die hem zo lichtelijk omringt af. De ergste van deze zonden is zijn ongeloof. “De wijsheid des kloekzinnigen is zijn weg te verstaan”, Spr. 14:8.

Zo'n ziel weet dat Gods weg anders is dan zijn weg en dat deze verborgen is voor het licht van de natuur. Hij weet dat wij deze weg niet kunnen zien, tenzij God haar verlicht, hoewel zo veel aanzienlijke mensen hebben geprobeerd om haar bloot te leggen. Daarom zoekt hij die weg in het Woord, vraagt hij de beste gidsen om aanwijzingen, steunt hij op Gods arm, leunt hij op zijn Geliefde en volgt hij de bevelen van de Heilige Geest op. Als hij de goedkeuring van Christus en zijn geweten gevoelt, zijn de wegen der wijsheid, “wegen der lieflijkheid, en al haar paden vrede”, Spr. 3:17. “De weg des levens is de verstandige naar boven; opdat hij afwijke van de hel beneden”, Spr. 15:24. De wijsheid van deze arme ziel ligt in de kennis van hetgeen aangenaam is voor God. Hij weet dat hij zonder vergeving van zonden de hemel niet kan binnengaan, want “in haar zal niet inkomen iets dat ontreinigt”, Openbaring 21:27. Zonder heiligmaking, door de Geest gewerkt, zal niemand de Heere zien en zonder een toegerekende rechtvaardigheid zal niemand aangenomen worden. “De onrechtvaardigen zullen het Koninkrijk Gods niet beërven” 1 Kor. 6:9 en zonder waarheid in het hart is alle godsdienst ijdel. De waarheid moet in de hemelen bewaard worden en “een iegelijk, die de leugen liefheeft en doet”, zal daar niet binnengaan, Openbaring 22:15. Deze dingen zoekt de wijze en volgt hij na en deze beste gaven begeert hij, omdat ze met de zaligheid verbonden zijn. Al deze zaken heeft hij in Christus en hij geniet ze door zijn vereniging met Christus. “Hij is gelijk een mens die een huis bouwde, en groef, en verdiepte, en legde het fundament op een steenrots; als nu de hoge vloed kwam, zo sloeg de regen tegen dat huis aan, en kon het niet bewegen; want het was op de steenrots gegrond” Lukas 6:48.

4. Nogmaals, een wijs mens weet dat de gemeenschap met Christus stand houdt en in welke Verbondbetrekking hij tot Hem staat en dat Hij hem van God gegeven is tot wijsheid en rechtvaardigheid. Hij kent Hem en de kracht Zijner opstanding; en dit is het wezen van alle wijsheid. Alle wijsheid waarin dit ontbreekt, acht hij dwaasheid. “Want de wijsheid dezer wereld is dwaasheid bij God; want er is geschreven: Zich uitgevende voor wijzen zijn zij dwaas geworden” 1 Kor. 3:19. Zij werden dwazen, ijdel in hun verbeelding en hun dwaze harten werden verduisterd, Rom 1:22. Dit leidt mij om ten derde te beschrijven

3. De lampen van de maagden

Deze gelijkenis schijnt te verwijzen naar de joodse bruiloft, die volgde op de ondertrouw. Als de nacht gekomen was, waarin het jonge paar samenkwam, verlieten de bruidegom en zijn vrienden het huis van zijn vader om de bruid te ontmoeten. Tegelijkertijd verlieten zij en haar vrouwelijke metgezellinnen het huis van haar vader om hem tegemoet te gaan en begeleid te worden naar het huis dat hij voor haar in gereedheid had gebracht. Zo gaat het hier ook. Christus verlaat de hemel, het huis van Zijn Vader, en alle heiligen en engelen vergezellen Hem. Dan zullen de bruid en haar gezellinnen tot Hem gebracht worden. “Zij zullen geleid worden met alle blijdschap en verheuging; zij zullen ingaan in des Konings paleis” Psalm 45:16. Eerst zal Hij ze brengen tot de nieuwe aarde waarin gerechtigheid woont, en ze zullen daar 1000 jaar met Hem doorbrengen. In die tijd zal Hij hen voor Zich plaatsen als een heerlijke Kerk, ‘hebbende geen vlek noch rimpel’, maar daarna zal Hij hen voorstellen aan Zijn Vader als Hij Hem het koninkrijk zal overgeven en haar zal plaatsen aan Zijn rechterhand, “de koningin staat aan Zijn rechterhand in het fijnste goud van Ofir” Psalm 45:10.

A. In Genesis 15:17 lezen we voor de eerste keer over een lamp. God beval Abraham: “Neem Mij een driejarige vaars, en een driejarige geit en een driejarige ram, en een tortelduif, en een jonge duif. De dieren verdeelde hij in tweeën, maar de vogels niet. En het geschiedde als de zon onderging, zo viel een diepe slaap op Abram. Dit werd gevolgd door een grote schrik. “En het geschiedde dat de zon onderging en het duister werd, en ziet, daar was een rokende oven en een brandende lamp die tussen die stukken doorging. Te dien zelve dage maakte de HEERE een verbond met Abram, zeggende: Aan uw zaad heb Ik dit land gegeven” vers 17-18, Engelse vertaling. Het wordt door velen geloofd dat de oven betekent het lijden van Israël in Egypte en de lamp op hun grote verlossing uit Egypte. Maar ik geloof dat de gedode dieren een type waren van Christus en de duisternis die op Abram viel en zijn grote schrik een beeld van de banden en de toorn van de wet. De rokende oven wijst op het lijden van Christus onder de misdaden van de mensen en de toorn Gods. De lamp betekent de heerlijke verlossing die zou volgen op Zijn kruisiging, want Zijn dood bekrachtigt en bevestigt het Verbond der genade en verzekert Abrahams geestelijke zaad van het hemelse Kanaän. Deze uitleg van de bovenstaande woorden wordt bevestigd door de autoriteit van de profeet Jesaja, die het heil in Christus een brandende fakkel noemt. “Om Sions wil zal ik niet zwijgen, en om Jeruzalems wil zal ik niet stil zijn, totdat haar gerechtigheid voortkome als een glans, en haar heil als een fakkel die brandt” Jesaja 62:1. De helderheid, de glans, de luister en de heerlijkheid van deze rechtvaardigheid komen voort uit de heerlijkheid van de grote Persoon die haar aanbracht. Het is de rechtvaardigheid Gods. Iedere ziel aan wie die rechtvaardigheid wordt toegerekend, ontvangt ook heerlijkheid en wordt verlicht met de stralen van de oneindige Godheid. En de tijd zal komen dat “de rechtvaardigen zullen blinken gelijk de zon in het Koninkrijk huns Vaders” Matth. 13:43, tot in alle eeuwigheid.

B. Het heil waarover hier gesproken wordt, is een “fakkel die brandt”. *Verlossing* van schuld en van smet, van vrees en banden, van toorn, dood, hel en oordeel komt tot de ziel evenals een brandende fakkel. De Zon der gerechtigheid gaat over ons op en haar stralen brengen ons genezing. Ze schenkt ons heerlijke warmte en eeuwig licht dat nooit uitgeblust of gedoofd zal worden. Het gaat samen met een vonk van die hemelse liefde die de ziel doet versmelten, het gemoed doet ontvlammen en maakt ons hart brandende in ons. Dit maakt een mens tot een brandend en schijnend licht; ja, het maakt een predikant tot een vlam des vuurs. Kort gezegd: verlossing uit genade is een lamp die nooit uitgaat, want we worden “verlost door de HEERE met een eeuwige verlossing; we zullen niet beschaamd noch tot schande worden, tot in alle eeuwigheden” Jesaja 45:17. Sommigen zeggen dat het de lamp betekent een lamp van belijdenis, maar dit gezegde houdt niets in, want er is geen bijbeltekst die de belijdenis

met die naam noemt. De lampen die *hier* worden beschreven hadden de *wijze maagden* bij zich. Als ze een andere lamp genomen hadden, waren ze net zo dwaas geweest als de anderen.

Dit leidt mij om ten vierde te beschrijven

4. De vaten van de maagden.

Onder deze vaten versta ik hun *hart*, want religie zonder hart is als eiwit zonder zout: het is slechts 'lichamelijke oefening die geen nut doet'. Als we tot God naderen met onze mond en we Hem eren met onze lippen, maar ons hart verre van Hem is, dan is onze godsdienst ijdel. Als we onze schreden richten naar de hemel en hopen dat we daar zullen aankomen, terwijl we ons hart zetten op de dingen van de tijd en hetgeen zichtbaar is, gaan we zonder ons hart en waar ons hart is, daar zal onze schat ook zijn. God belooft dat Hij ons stenen hart wil wegnemen en ons een vlezen hart wil geven: "En Ik zal hun enerlei hart geven, en zal een nieuwe geest in het binnenste van u geven" Ezech. 11:20. "Want Ik zal ze degenen vergeven die Ik zal doen overleven" Jer. 50:20. "En de HEERE, Uw God, zal uw hart besnijden om de HEERE, uw God lief te hebben, opdat gij levet" Deut. 30:6. Als we God niet met *het hart* dienen, hebben we geen geloof, "want met het hart gelooft men ter rechtvaardigheid". Waar geen hart is, is ook geen Christus, want Hij woont door het geloof in het hart. Zonder hart is er ook geen genade, want genade is de verborgen mens des harten. Bovendien ziet God in mededogen neer op degenen die voor Zijn Woord beven, en alleen op hen. Ook wil Hij alleen maar wonen bij degenen die een gebroken en nederige geest hebben, opdat Hij "levend make de geest der nederigen, en opdat Hij levend make het *hart* der verbrijzelden" Jesaja 57:15. Een zondaar wiens hart niet gebroken is, heeft de medicijnmeester niet nodig. Hij valt ook niet onder de opdracht van Christus, want Hij werd gezonden om de verbrokenen van hart te verbinden.

Deze wijze maagden kenden hun arglistigheid, hun bitterheid, hun ontrouw en de plaag van hun eigen hart en ze wisten dat God hun hart had veranderd. Hieruit kunnen we afleiden dat alles wat deze wijze maagden waren en wat ze hadden, kwam van de Vader der lichten. Ze waren allemaal van nature zondaar, dood in zonden en misdaden, maar God had 'hen getuchtigd en geleerd uit Zijn wet'. Daarna trok Hij hen tot Christus, opdat ze in Hem rust zouden vinden "totdat de kuil voor de goddeloze gegraven wordt" Psalm 94:13. Christus heeft hen ontvangen als de gift van de Vader en *daarom* mogen zij maagden genoemd worden.

God openbaarde Zijn Zoon in hen als de Hoop der heerlijkheid en zij kregen "de verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus" 2 Kor. 4:6. Dit maakte hen tot wijze maagden. Hij gaf hun "de kennis der zaligheid, in vergeving hunner zonden" Lukas 1:77 en een gevoelige indruk van de liefde die Christus de dood deed ingaan. Hun was veel vergeven, opdat zij veel lief zouden hebben. Dit was hun lamp en maakte hen tot wijze maagden, die hun lampen meenamen. God besneed hun hart, opdat ze Hem lief zouden hebben en werkte het geloofsvertrouwen in hun hart, opdat ze in Hem zouden geloven en het leven en de zaligheid zouden ontvangen. Dit richtte hun genegenheid naar boven en deed hen op weg gaan om de Bruidegom te ontmoeten. Want waar zouden ze te vinden zijn, dan waar hun Schat en hun *hart* was? Maar zij gingen niet op weg in de hoop en de verwachting dat ze de Bruidegom zouden ontmoeten voordat ze datgene bezaten wat ze nodig hadden om binnengelaten te worden en wat hen geschikt maakte voor deze ontvangst. Ik ga nu over om ten vijfde te handelen over hun olie.

5. De olie van de maagden

De Joodse hogepriesters, de profeet Eliza en de koningen van Israël werden op Gods bevel met olie tot hun ambt gezalfd. Hij, Die nu onze Profeet, Priester en Koning is, werd gezalfd met de Heilige Geest, zonder mate. De heilige schrijver beschrijft de zalving van Christus heel precies: "Uw troon, o God, is

eeuwiglijk en altoos; de scepter Uws Koninkrijks is een scepter van rechtmatigheid. Gij hebt gerechtigheid lief en haat goddeloosheid; daarom heeft U, o God, Uw God gezalfd met vreugdeolie boven Uw medegenoten” Psalm 45:7-8. Het is duidelijk dat deze psalm gaat over het huwelijk van Christus. “Al Uw klederen zijn mirre en aloë en kassie, uit de elpenbenen paleizen, vanwaar zij U verblijden” Psalm 45:9. Dit is Christus en het gezelschap in de elpenbenen paleizen, in wie Hij Zich verblijdt. Daarna wordt de Kerk met haar gezelschap genoemd: “Dochters van koningen zijn onder Uw kostelijke staatsdochteren; de Koningin staat aan Uw rechterhand in het fijnste goud van Ofir” vs. 10. Vervolgens gebiedt Hij haar om het huis van haar vader te verlaten en Hem tegemoet te gaan: “Hoor, o dochter, en zie, en neig uw oor; en vergeet uw volk en uws vaders huis” vers 11. Dan deelt Hij haar mee welke ontvangst ze zal krijgen als ze dat doet: “Zo zal de Koning lust hebben aan uw schoonheid; dewijl Hij uw HEERE is, zo buig u voor Hem neder” vers 12. Daarna wordt er melding gemaakt van andere maagden die om de gunst van de Koningin zullen smeken: “En de dochter van Tyrus, de rijken onder het volk, zullen uw aangezicht met geschenk smeken” vs. 13. Dan prijst Hij haar: “Des Konings dochter is geheel verheerlijkt inwendig; haar kleding is van gouden borduursel vs. 14. Vervolgens wordt haar heerlijke binnenkomst in het koninklijke paleis beschreven: “In gestikte klederen zal zij tot de Koning geleid worden.” Samen met haar metgezellinnen, die haar volgen en die ook in onze tekst beschreven worden, worden ze naar binnen gebracht: “De jonge dochteren, die achter haar zijn, haar medegezellinnen, zullen tot U gebracht worden. Zij zullen geleid worden met alle blijdschap en verheuging; zij zullen ingaan in des Konings paleis” vs. 15-16. Uit deze psalm en uit het boek Spreuken nam de Heere de gelijkenis van de wijze en de dwaze maagden.

Het is schoon om de *opklimming* te zien die in deze Psalm naar voren komt.

In de eerste plaats wordt hier de uitverkoren bruid aan Christus voorgesteld en is Hij” zeer bewogen als Hij haar ziet. In de tweede plaats is Hij gezalfd tot Priester om haar door Zijn offer te verlossen en tot Profeet om haar te onderwijzen. Daarom beveelt Hij haar om naar Hem te luisteren. In de derde plaats is Hij gezalfd tot het ambt van Koning en zegt Hij haar dat de Koning haar schoonheid zeer begeert. En dan geeft Hij haar de titel van koningin, in overeenstemming met Zijn waardigheid, en belooft Hij dat Hij haar tot Zijn paleis zal brengen en een plaats aan Zijn rechterhand zal geven. Dit werd met de meest innemende genegenheid benadrukt, opdat ze ertoe zou komen om haar familie en het huis van haar vader te verlaten en haar Bruidegom tegemoet te gaan.

Er waren *twee* dingen die de Zaligmaker verblijdden toen de vreugdeolie op Hem was. Het eerste was de dag van Zijn bruiloft: “Gaat uit, en aanschouwt, gij dochteren van Sion, de Koning Salomo, met de kroon waarmee Hem Zijn moeder kroonde op de dag Zijner bruiloft, en op de dag der vreugde Zijns harten” Hoogl. 3:11. Het andere was Zijn verheuging vanwege de heerlijkheid waarmee Zijn menselijke natuur bekleed zou worden bij Zijn hemelvaart en de verzadiging van vreugde die Hij in de hemel zou ontvangen. Daarom horen wij Hem spreken: “Daarom is mijn hart verblijd, en mijn eer verheugt zich; ook zal Mijn vlees zeker wonen. Want Gij zult mijn ziel in de hel niet verlaten; Gij zult niet toelaten dat Uw Heilige de verdeling zie. Gij zult Mij het pad des levens bekend maken; verzadiging van vreugde is bij Uw aangezicht; liefelijkheden zijn in Uw rechterhand, eeuwiglijk” Psalm 16:9-11. Dit is “de vreugde die Hem voorgesteld was”, waarvoor “Hij het kruis heeft verdragen, en schande veracht en is gezeten aan de rechterhand des troons van God” Hebr. 12:2.

1. Laten we nu kijken naar de *olie* van deze wijzen en bezien wat deze olie is. Salomo beschouwt deze ontvlambare olie van de wijzen als *vreugde*. Hij zegt ons dat het licht van de rechtvaardigen van vreugde brandt, maar dat de lamp van de goddelozen uitgeblust zal worden: “Het licht der rechtvaardigen zal zich verblijden, maar de lamp der goddelozen zal uitgeblust worden” Spr. 13:9. De profeet Jesaja noemt *het “vreugdeolie”*. Als hij profeteert over Christus en voorzegt wat Hij zal

doen als Hij komt, zegt hij dat Christus komt “om alle treurigen te troosten. Om de treurigen Sions te beschikken dat hun gegeven worde sieraad voor as, vreugdeolie voor treurigheid, het gewaad des lofs voor een benauwde geest; opdat zij genaamd worden eikenbomen der gerechtigheid, een planting des HEEREN, opdat Hij verheerlijkt worde” Jesaja 61:2-3. Hieruit blijkt dat de olie die deze wijze maagden meenamen in hun vaten duidt op de *geestelijke en hemelse vreugde* waarmee de Heilige Geest de wedergeboren ziel vervult. Dit blijkt des te duidelijker uit het feit dat de Heere tegenover deze olie de treurigheid stelt en deze olie belooft aan de treurende in Sion. Er is niets wat arme zielen die treuren vanwege de zonde meer begeren dan deze vreugde des Heeren. ja, zelfs de dwaze maagden begeerden die, toen hun lampen uitgingen: “Geef ons van uw olie.” Dit komt overeen met hetgeen de wijze man zegt: “In des wijzen woning is een gewenste schat, en olie” Spr. 21:20. Deze spreuk wordt in onze tekst vervuld, “want de wijzen namen olie in haar lampen”. We weten dat olie heel goed brandt. Ik weet zeker dat er niets is wat droefheid, smart, ellende en treurigheid beter kan wegnemen dan de vreugde des Heeren in het hart. Deze olie doet het gezicht van een mens stralen, hoe slecht, ziekelijk, droevig, terneergeslagen en somber hij er daarvoor ook uitzag. Vreugde en voorspoed worden geplaatst tegenover tegenspoed en zwaarmoedige overpeinzing: “Geniet het goede ten dage des voorspoeds, maar ten dage des tegenspoeds, zie toe, want God maakt ook de een tegenover de ander” Pred. 7:14. Als onze geestelijke kracht afneemt en onze vreugde verflauwt, mogen wij met David profeteren: “Gij zult mijn hoorn verhogen gelijk eens eenhoorns; ik ben met verse olie overgoten Psalm 92:11.

2. Bovendien blijft olie altijd drijven. Voegt het bij iets anders, wat u ook wilt, de olie vermengt zich er niet mee, maar blijft bovendrijven. Zo is de olie een beeld van het grootste geluk in de hemel: “Verzadiging der vreugde is bij Uw aangezicht; liefelijkheden zijn in Uw rechterhand, eeuwiglijk”, Psalm 16:11. Volgens Paulus is vreugde of blijdschap de tweede vrucht van de Heilige Geest van God: “Liefde, blijdschap, vrede” Gal. 5:22. Gezalfd met deze olie zullen de zonen van God terugkeren naar het huis van hun Vader. Zij zullen “komen met gejuich, en eeuwige blijdschap zal op hun hoofd wezen, vrolijkheid en blijdschap zullen zij verkrijgen, maar droefenis en zuchting zullen wegvlieden” Jesaja 35:10. De Heere vervulle ons met al Zijn vreugde en vrede in het geloof.
3. Nogmaals, wat anders kan het hart van de *Bruidegom* vervullen dan vreugde, als Hij de lust van Zijn ogen tot zich mag nemen? Of, wat anders kan het hart van de *bruid* vervullen dan vreugde, als Degene Die zij boven alles bemint haar aan Zijn hart gaat drukken? Hoe lieflijk vergelijkt en verweeft de Schrift dit niet met het huwelijk van de ziel met Christus? “Tot u zal niet meer gezegd worden: De verlatene, en tot uw land zal niet meer gezegd worden: Het verwoeste; maar gij zult genoemd worden: Mijn lust is aan haar; en uw land: Het getrouwde; want de HEERE heeft een lust aan u, en uw land zal getrouwd worden. Want gelijk een jongeling een jonkvrouw trouwt, alzo zullen uw kinderen u trouwen; en gelijk de bruidegom vrolijk is over de bruid, alzo zal uw God over u vrolijk zijn” Jesaja. 62:4-5.

Deze olie van hemelse vreugde is een onwaardeerbare schat en dat zal ze ook zijn voor de wijzen als het geroep te middernacht weerklinkt. Als de wereldse mensen zich het veiligst voelen en zullen kopen, verkopen, bouwen, verbouwen, trouwen en hun kinderen ten huwelijk zullen geven, als op het alleronverwachtst de Archangel en de trompet van God hen zullen verschrikken, dan mogen de wijzen terugzien op het werk der bekering en door genade vooruitzien met een goede hoop en zich verheugen over Zijn komst. Zij zullen zien en weten dat er een eind is gekomen aan alle zonde en het zondigen, aan al het verdriet, al de droefheid en al het lijden en dat ze niets voor zich hebben dan de eeuwige gelukzaligheid. De Bruidegom zal verheerlijkt worden in allen die geloven en Hij zal Zijn geliefde tot Zich nemen. Dit zal de olie helderder dan anders doen branden. Ik haast me nu tot mijn laatste punt.

6. Hoe het met de maagden afliep aan het eind van hun reis

We lezen dat de Bruidegom vertoefde. Hij kwam niet zo snel als ze hadden verwacht. Misschien was de reden wel dat sommigen zich te veel bezig gehouden hadden met het berekenen van de tijd van Zijn komst, zoals vele speculators van tevoren gissen naar de precieze tijd van veel gebeurtenissen terwijl God die niet heeft geopenbaard. De Bruidegom bleef langer weg dan sommigen hadden berekend en anderen hadden verwacht. “Toen werden zij allen sluimerig en vielen in slaap”, Matth. 25:5. Het geloof was niet in oefening, de hoop keek niet uit en de verwachting zat niet op haar wachttorens. Er waren geen moeilijkheden die het geduld beproefden, de liefde was verkoud, er was geen ijver meer, de genade sluimerde en ze waren slaperig geworden. Niets kon hen doen ontwaken dan een eerlijk geweten en naar deze stem werd niet geluisterd. “Ik sliep, maar mijn hart waakte, de stem mijns Liefsten Die klopte was: Doe mij open, Mijn zuster, Mijn vriendin” Hoogl. 5:2. Hoewel de bruid in slaap gevallen was, waakte haar hart. Hoe vast ze ook sliep, toch herkende ze de stem van haar Liefste, want ze spreekt over “de stem mijns Liefsten Die klopte”. Christus Zelf haalt deze woorden van Zijn Kerk aan: “Laat uw lendenen omgord zijn en de kaarsen brandende. En zijt gij de mensen gelijk, die op hun heer wachten, wanneer hij wederkomen zal van de bruiloft, opdat, als hij komt en klopt, zij hem terstond mogen opendoen. Zalig zijn die dienstknechten welke de heer, als hij komt, zal wakende vinden” Lukas 12:35-37.

“En te middernacht geschiedde een geroep. Ziet, de Bruidegom komt, gaat uit hem tegemoet!” Matth. 25:6. *Te middernacht* geschiedde dit geroep. De schepping van de aarde wordt de *morgenstond* genoemd en de engelen die hun liederen zongen, zijn “de morgensterren die tezamen vrolijk zongen” Job 38:7. De tijd van de profeten wordt *middag* genoemd, Amos 8:9. In Christus’ dagen wordt er gesproken over de ure van het *avondmaal* Luk. 14:16-17. Maar dit geroep weerklinkt aan het *einde* der tijden en daarom wordt hier gesproken over *middernacht*. Ook wordt hier verwezen naar het geroep dat te middernacht weerklonk in Egypte, toen alle eerstgeborenen gestorven waren en de Israëlieten allen volkomen veilig waren. Zij hadden “het Pascha uitgericht, en de besprenging des bloeds, opdat de verderver der eerstgeborenen hen niet raken zou” Hebr. 11:28.

God zal echter al ten allen tijde enkele wachters hebben op de muren van Sion om uit te roepen welk nachtelijk uur is aangebroken. Zo was het ook hier: voordat dit geroep weerklonk, riepen sommigen zelfs *te middernacht* uit hoe laat het was. “Gewisselijk, de Heere HEERE zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijn knechten, de profeten, geopenbaard hebbe” Amos 3:7.

Noach werd de verborgenheid van de zondvloed bekend gemaakt. Abraham en Lot werden achtereenvolgens op de hoogte gebracht van de komende verwoesting van Sodom. Mozes wist van de verwoesting die over Egypte komen zou. Aan Jeremia werd de duur van Israëls gevangenschap in Babel bekendgemaakt. Aan Daniël werd meegedeeld wanneer de Messias komen zou. Zowel Daniël als de Messias Zelf wezen duidelijk op de verwoesting van Jeruzalem. Zo zal ook aan sommige wachters bekend worden gemaakt dat de dag des oordeels nabij is, opdat de Heere niet onverwachts komt en Zijn bruid slapende vindt.

“Ziet, de Bruidegom komt.” Dit wachtwoord werd niet aan de wereld gegeven, want Hij is hùn Bruidegom niet. Deze waarschuwing werd aan Sion en aan de inwoners van deze stad gegeven. Zij alleen schrokken wakker en ontwaakten. “Toen stonden al die maagden op en bereidden haar lampen” Matth. 25:7. Zowel de wijzen als de dwazen ontvingen deze waarschuwing, want ze vormden één groep met elkaar. Ik zal nu niet over de dwaze maagden spreken. De wijzen “bereidden haar lampen”. Hieruit blijkt dat er maar weinig van hen uitging, dat hun geest versuft was en het geloof in hun hart en alles wat ze ondervonden hadden, verduisterd was. Ook was hun licht erg flauw en hun

liefde koud, veel zonden hadden ze niet beleden en beweend en de grote dag van het oordeel stelden ze ver van zich. Dit geroep deed hen wakker schrikken en ontwaakte al hun vrees. Hun afkerige wegen klaagden hen aan, hun grove ondankbaarheid staarde hen in het gezicht en hun zorgeloosheid en koude onverschilligheid verschrikten hen. Dit bracht hen tot zelfonderzoek en een ootmoedige belijdenis. Vrees vervulde hen en zij baden vurig om vergeving, vrede en vernieuwing van Gods werk, totdat het verzoenende bloed opnieuw aan hun hart werd toegepast, ontvingen ze weer zachtmoedigheid en ootmoed, werd hen de vreugde van Gods heil weer gegeven en werden ze staande gehouden en ondersteund door Gods vrijmachtige Geest. Ze zagen dat hun schuld was vergeven en dat ze een bruiloftskleed aan hadden, de Waarheid omgordde hun lenden en liefde heerste in hun hart. Ze voelden inwendig het getuigenis van de Geest en ze zagen uitwendig naar een heldere hemel. Het geloof was in beoefening, de hoop was krachtig. Zo voorbereid, als een bruid die voor haar man versierd is, riepen ze: “Kom, Heere Jezus, ja kom haastiglijk!”

“En die gereed waren, gingen met Hem in tot de bruiloft, en de deur werd gesloten” Matth. 25:10. Dit huwelijk wordt *niet voltrokken in de hemel* of in de eeuwige heerlijkheid maar *in die tijd* komt Christus om de doden die in het geloof gestorven waren op te wekken en de heiligen die nog op de aarde leven te veranderen. Als de laatsten zijn veranderd en de eersten zijn opgewekt, zullen zij ingaan in het hemelse Jeruzalem, dat in die tijd zal neerdalen van God uit de hemel. “Zij zullen opgenomen worden, de Heere tegemoet, in de lucht’, als Hij de aarde zal verbranden en alle zondaars die erin wonen, zoals Hij eens deed met Sodom en Gomorra, en Hij zal alle dingen nieuw maken. De elementen zullen versmelten, de hemelen zullen met groot gedruis voorbij gaan, de aarde en al haar werken zullen verbranden en naar Zijn belofte zullen er een nieuwe hemel en een nieuwe aarde komen, waarin gerechtigheid woont. Dit zal het laatste Jubeljaar en de laatste Sabbat zijn en “dan zullen de zachtmoedigen de aarde erfelijk bezitten en de uitverkorenen zullen het werk hunner handen verslijten”, Psalm 37:11; Jesaja. 65:22. Dan zullen zij in die staat langer leven dan de mensen die voor de zondvloed leefden, want er staat dat “zij leefden en heersten als koningen met Christus de duizend jaren” Openbaring 20:4. Dit zal het hemelse landschap zijn en Sion de stad die fundamenten heeft, welker Kunstenaar en Bouwmeester God is” Hebr. 11:10. Dit is dat hemelse Jeruzalem, de heilige stad en de legerplaats der heiligen. Dit is de 1000 jarige rust die overblijft voor het volk van God, waarvan de Sabbat een type was. En daar zullen wij rusten van onze werken, zoals God van Zijn werken rustte. In die tijd zullen wij de gehele kudde ontmoeten; dit is “de algemene vergadering en de Gemeente der eerstgeborenen, die in de hemel opgeschreven zijn” Hebr. 12:23.

Aan het einde van de duizend jaren zullen de goddelozen opgewekt en geoordeeld worden. Als zij verbannen zijn en gevangen zijn gezet, zullen de heiligen opgenomen worden in de eindeloze heerlijkheid. Deze uitwendige stellage zal afgebroken worden en er zal geen tijd meer zijn, maar de hemel zal de laatste woonplaats van de heiligen zijn en God zal alles zijn in allen.

Sta mij nu toe om u een goede raad en advies te geven. Het middernachtelijk geroep in Egypte was een beeld van het geroep dat aan het eind van de wereld zal weerklinken. De aanwijzingen die God aan Israël gaf, gelden dus ook voor ons. Israël was een bijzonder volk en een type van het gehele Israël Gods. Zij waren allemaal kinderen van God omdat God hen als volk aangenomen had. “Mijn zoon, Mijn eerstgeborene, is Israël. Laat Mijn zoon trekken, dat hij Mij diene” Ex. 4:22-23. Zo vertegenwoordigden zij al Gods kinderen die tevoren verordineerd waren tot aanneming tot kinderen. Welke verkiezing God hen openbaart als zij in de Heere Jezus Christus geloven.

In ieder huis van de Israëlieten moest een lam zijn en elke kleine gemeenschap die behoort tot de huisgenoten des geloofs moet door het geloof het Lam Gods aangrijpen. Dit Lam, ons Pascha Dat

voor ons geslacht is, moet gegeten worden, want Zijn vlees is waarlijk spijs en Zijn bloed is waarlijk drank. Dit offer is een zoete spijs voor een rusteloze, verontruste ziel, die hongert en dorst naar gerechtigheid, leven, vergeving, vrede, verzoening met God en eeuwige zaligheid. Dit offer voedt geloof en hoop en verzadigt een uitgedroogde, hongerige en een verslagen geest, het zal een beschuldigend geweten tot rust brengen, kalmeren, tot stilte brengen en de grootst mogelijke voldoening geven. Dit lam moest boven het vuur geroosterd worden. Zo ziet en voelt het geloof, of een gelovige dat de vloek, de brandende toorn en de vurige ijver van een God Die de zonde wrekt, in een vurige wet is geopenbaard en uitgestort werd op het Lam van God, Die leed in plaats van Zijn volk. Zo is de gelovige verlost van de toekomstige toorn en bevrijd van het graf door het leven van Christus, dat Hij gaf tot een rantsoen voor velen.

Het bloed van het lam moest gestreken worden aan de twee zijposten en de bovendorpel van het huis. Christus schaamt Zich niet om Zijn uitverkorenen te bezoeken, terwijl ze nog in hun aardse tabernakel wonen en vraagt toegang door de eeuwige deuren van ons hart. En als de Koning der Ere binnenkomt, doet Hij niet alleen wat aangenaam ruikende mirre op het handvat van het slot, maar reinigt Hij ook door Zijn zalige verzoening het hart van een kwaad geweten Hebr. 10:22. Deze toepassing van Zijn zaligmakende verdienste verschaft Hem voor altijd toegang en doet hen zeer verlangen naar Zijn gezelschap. Dit offer moest met ongezuurde broden gegeten worden, wat volgens Paulus duidt op oprechtheid en waarheid. Oprechtheid is het tegenovergestelde van huichelarij en waarheid van leugen. Huichelarij, boosheid en verdorvenheid worden *oud zuurdesem* genoemd.

“Aldus nu zult gij het eten: uw lendenen zullen opgeschort zijn, uw schoenen aan uw voeten, en uw staf in uw hand” Ex. 12:11. De liefde zo ze in Christus is ontvangen hebbende, en met hetzelfde de liefde der waarheid, of, de liefde die God in de waarheid belooft in ons te openbaren, is volgens Paulus *de gordel van de heiligen*. “Staat dan, uw lendenen omgord hebbende met de waarheid” Efeze 6:14. Als de lendenen van onze geest opgeschort zijn, weerhoudt dat ons van een lichtzinnige en aanstootgevende wandel en van het omhelzen van de verderfelijke leugens en ketterijen die er in onze dagen overvloedig zijn. “De voeten geschoeid hebbende met de bereidheid van het Evangelie des vredes”, Efeze 6:15 is ootmoedig wandelen met Christus en in Hem en ons geweten vrede genieten.

We moeten de staf in onze hand houden. In Zijn ambt als Schaapherder heeft Christus een staf en als Koning van Sion een roede of scepter. Hierover spreekt David: “De HEERE is mijn Herder, mij zal niets ontbreken” Psalm 23:1, want ik ben een schaap uit Zijn weide. “Evenwel is God mijn Koning van ouds af, Die verlossingen werkt in het midden der aarde” Psalm 74:12. Hij zal deze staf verheerlijken door Zijn tere zorg voor mij en tonen dat Hij een ‘rechte scepter’ waard is door mijn vijanden te vernietigen en mij te verdedigen. “Ik zou geen kwaad vrezen, want Uw stok en Uw staf die vertroosten mij” Psalm 23:4. Deze staf is het Evangelie, dat een kracht Gods is tot zaligheid; en door Zijn grote kracht en door het geloof worden wij bewaard.

Het lam moest met bittere kruiden gegeten worden: “Zij zullen het met bittere kruiden eten” Ex. 12:8. Deze smaken niet lekker, maar zijn wel gezond. Ze zijn er niet om onze buik te vullen, maar om onze maag te reinigen en te versterken. Als de bittere beproevingen ophouden, worden wij doods, de satan wordt weinig schade toegebracht en God ontvangt maar weinig eer. Het enige geneesmiddel tegen sluimeren en slapen is ijver en waakzaamheid. Als we ijverig zijn, worden onze zielen verzadigd van vet en wordt God verheerlijkt, maar de satan kan dit niet verdragen. Als de ziel op Jezus aandringt, kwelt de satan haar. Als zij het goede wil doen, ligt het kwade haar bij. Als de ijver van de ziel afneemt, is de satan gerust. Als we het goede niet meer doen, zal de oude mens ons niet zo zeer hinderen. Dan zullen we sluimeren en in slaap vallen en zal de ergernis van het Kruis ophouden.

Als het middernachtelijk geroep weerklinkt, zal er meer bloed vloeien dan in Egypte, ik bedoel van degenen die nog in hun 'eerst-geboren' staat leven. Laten we daarom het Pascha en de besprenging des bloeds onderhouden.

Wederom, de Israëlieten moesten in hun huizen blijven. Zo moeten de heiligen in het huis van God blijven, want daar zal het middernachtelijk geroep het eerst weerklinken en zal de waarschuwing het eerst gegeven worden.

Bovendien, de Israëlieten moesten de tijd berekenen vanaf het Pasha. Het was voor hen de eerste maand. En als het laatste middernachtelijk geroep zal weerklinken, zullen de tijden van Gods lankmoedigheid, de tijd van de zonde, de tijd van de duivel en de tijd waarin de zondaars Gods kinderen kwellen, voorbij zijn. Dan zullen er geheel en compleet 1000 jaar volgen en ten einde lopen, waarna de satan en zijn aanhangers geoordeeld zullen worden. Gedurende die tijd zullen ze gevangen gehouden worden, terwijl Christus op een heerlijke wijze zal heersen over de heiligen die voor en na de zondvloed leefden. Want zo is geschreven: "De aarde zal ganselijk waggelen gelijk een dronkaard, en zij zal ganselijk heen en weer bewogen worden gelijk een nachthut; en haar overtreding zal zwaar op haar zijn, en zij zal vallen en niet weder opstaan. En het zal geschieden te dien dage, dat de Heere bezoeking doen zal over de heirscharen des hogen in de hoogte en over de koningen des aardbodems op de aardbodem. En zij zullen samen vergaderd worden gelijk de gevangenen in een put, en zij zullen besloten worden in een gevangenis, maar na vele dagen weder bezocht worden. En de maan zal schaamrood worden, en de zon zal beschaamd worden, als de Heere der heirscharen heersen zal op de berg Sion en te Jeruzalem, en voor zijn oudsten zal heerlijkheid zijn" Jesaja 24:20-23. God geve dat we onder dit getal gevonden worden.

“Die dwaas waren, haar lampen nemende, namen geen olie met zich” Matth. 25:3.

Enige tijd geleden heb ik gepreekt over de *wijze* maagden. Nu wil ik proberen u een beschrijving te geven van de *dwaze* maagden, zodat u het verschil tussen hen zult zien en u zelf kunt beoordelen tot welke groep u behoort.

Pas bekeerde christenen worden zeer op de proef gesteld als zij luisteren naar schriftgedeelten die net als dit hoofdstuk gaan over huichelaars en die beschrijven hoe zij op weg gingen met hun belijdenis. Ze werden ook *maagden* genoemd en net als de wijze maagden namen ze hun lampen mee om te tonen dat zij leefden overeenkomstig hun belijdenis. Ze verkeerden voortdurend in het gezelschap van de rechtvaardigen en konden ver met hen meegaan. Ze gingen zelfs voort op deze weg toen het middernachtelijke geroep aankondigde dat de dag des oordeels dichtbij was. Ze waakten ook op en begonnen hun lampen te bereiden in de verwachting dat ze met de anderen in de bruiloftsmaal toegelaten zouden worden. In plaats daarvan werden ze echter weggezonden als werkers der ongerechtigheid.

Ik zie in onze dagen meer en meer de noodzaak van een ernstige prediking die het hart doorzoekt, want we worden overspoeld met belijdende christenen: maar wat zijn ze in werkelijkheid? In het algemeen weten ze niet wat ze horen en waarin ze geloven. Daarom moet de wan komen, en die zal komen, om de dorsvloer te doorzuiveren.

Ongeveer zeven jaar geleden werd ik vele maanden lang ernstig bezocht in mijn ziel. Voortdurend zag ik ramp en onheil voor mijn ogen komen en de verwoestingen, in verschillende vormen. Nadat ik deze zware last zes of zeven maanden had gedragen, nam de druk ervan enigszins af: “Maar God spreekt eens of tweemaal; doch men let niet daarop” Job 33:14.

Tenslotte brak de oorlog uit die nu woedt en waarover ik veel visioenen heb gehad. Deze dingen brachten me ertoe om de Schriften te onderzoeken en het gezicht van onze hemelse Vader te zoeken met smeking en gebed om hierin onderwijs te krijgen. Het komt mij voor dat een van de zwaarste en moeilijkste tijd die er ooit over de hele christenheid geweest is, nu voor ons ligt. Die tijd zal misschien niet lang duren en zou kunnen leiden tot de laatste strijd die er ooit zal zijn tussen de berg Sion en de kinderen der mensen.

Dit wordt in Daniël vermeld: “Te dier tijd zal Michaël opstaan, die grote vorst, die voor de kinderen uws volks staat, als het zulk een tijd der benauwdheid zijn zal als er niet geweest is, sinds dat er een volk geweest is tot op diezelfde tijd toe; en te dier tijd zal uw volk verlost worden, al wie gevonden wordt geschreven te zijn in dat boek” Dan. 12: 1. Wat de Joden ook leden onder Antiochus of in de laatste vernietiging onder de Romeinen, naar mijn mening is deze tekst nog niet vervuld. Dit denk ik, omdat Johannes deze tekst noemt in zijn boek Openbaring en ik geloof dat dit boek na de verwoesting van Jeruzalem is geschreven. De woorden luiden als volgt: “Omdat gij het woord Mijner lijdzaamheid bewaard hebt, zo zal Ik ook u bewaren uit de ure der verzoeking die over de gehele wereld komen zal, om te verzoeken die op de aarde wonen” Openbaring 3:10. Dit kan niet slaan op de Joden, want zij waren toen verstrooid. Bovendien werden deze woorden gezonden aan de zeven gemeenten in Klein-Azië. Als de benauwdheid die in Daniël genoemd werd, gekomen is onder Antiochus, zou ze hier niet opnieuw genoemd worden als iets wat nog komen moet. Als deze profetie vervuld was met de verwoesting van Jeruzalem, zou ze niet zijn geopenbaard aan de gemeenten uit de heidenen in Azië.

Ook geloof ik niet dat de storm ooit in alle hevigheid over één van de zeven gemeenten aan wie deze brieven gezonden werden, is losgebarsten, maar ik denk dat ze nog moet komen.

Er is echter enige troost voor Gods kinderen in deze twee gedeelten, want er staat dat Michaël te dier tijd zal opstaan. Hij zal niet zorgeloos en ongevoelig toezien, maar Hij zal opstaan, zoals Hij ook deed toen Stefanus gemarteld werd, en Zijn macht tonen ten gunste van degenen die om Zijn Naam lijdten. Hij is een krachtige, ja een zeer krachtige Hulp in benauwdheid. Ja, Hij zal dit zeker zijn in deze tijd van benauwdheid, want sinds het begin van de wereld is er nooit zo'n tijd geweest. Hij is de grote Vorst Die zal staan voor de kinderen van het volk van Daniël. Dit zijn niet de Joden, maar het volk van Gods verbond, waartoe Daniël behoorde. Dit zijn mensen zoals hij, oprechte gelovigen, broeders in het geloof en geestelijke kinderen van Abraham volgens de belofte. Michaël zal voor deze mensen opstaan om hen te ondersteunen en hun de kracht te geven die ze in die dag nodig hebben. Hij zal de hitte van de oven verminderen, Hij zal ze staande houden in de harde oostenwind. Hij zal de woede van Zijn vijanden beteugelen "en het overblijfsel der grimmigheid zal Hij opbinden", Psalm 76:10. Hij zal hun de tegenwoordigheid van geest geven in tijden van beproeving, Hij zal ze de wijsheid geven om verstandig te handelen. Hij zal zorgen voor een weg ter ontkoming, want er staat: "Te dier tijd zal uw volk verlost worden, al wie gevonden wordt geschreven te zijn in het boek." Gods uitverkorenen, wier namen geschreven zijn in het Boek des levens des Lams, Dat geslacht is van voor de grondlegging der wereld, zullen verlost worden. En wat Johannes in zijn boek Openbaring schrijft over de verlossing van Gods uitverkorenen, komt overeen met de woorden van Daniël. "Omdat gij het woord Mijner lijdzaamheid bewaard hebt, zo zal Ik u ook bewaren uit de ure der verzoeking." Het woord van Christus" lijdzaamheid is het Evangelie. Wij bewaren dit woord als we erin geloven, het vasthouden en erbij blijven ondanks alle verdrukking en pogingen van de goddelozen om het uit onze handen te rukken.

1. Hieruit volgt mijns inziens dat *degenen die in arglistigheid wandelen* en het Woord Gods vervalsen en degenen die huichelachtig zijn in hun belijdenis en God alleen in vorm dienen, in dit verschrikkelijke uur wel zullen moeten lijdten; ja misschien wel het meest. En dit is geen wonder, want deze mensen zijn vaak heel zelfverzekerd en deze storm zal hen heel onverwachts overvallen. Christus zegt: "Zie, Ik kom haastiglijk" Openbaring 3:11, dat wil zeggen: Ik zal spoedig komen om hen deze straf op te leggen.
2. Aan *de rechtvaardigen* worden Gods geheimen in zekere mate geopenbaard, maar aan de goddelozen niet. God zal Zijn volk sommige dingen bekendmaken. Zo waarschuwde Hij Zijn discipelen voor de verwoesting van Jeruzalem, opdat ze *uit* de stad zouden vluchten en niet zoals de andere mensen voor hun veiligheid *naar* Jeruzalem zouden vluchten en met de stad om zouden komen. Bovendien wordt deze tijd van de verschrikkelijkste en vreselijkste strijd een uur genoemd. Het is een zeer korte tijd, misschien niet eens een maand. In de dag van Zijn vurige toorn zal de Heere Zijn eigen kinderen bewaren. "Omdat gij het woord Mijner lijdzaamheid bewaard hebt, zo zal Ik ook u bewaren uit de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal om te verzoeken." Degenen die het woord van Zijner lijdzaamheid bewaard hebben, worden als volgt aangeduid: "Doch gij hebt enige weinige namen ook te Sardis, die hun klederen niet bevlekt hebben, en zij zullen met Mij wandelen in witte klederen, overmits zij het waardig zijn" Openbaring 3:4.

Het verstrooien van de macht, de hand der rechtvaardigen zal leiden tot dit uur der beproeving en de weg ertoe bereiden: "Als Hij zal voleind hebben te verstrooien de hand des heiligen volks, zullen al deze dingen voleind worden", Dan. 12:7. Met deze macht wordt niet de macht van God bedoeld, want wie kan die verstrooien? Onder deze macht versta ik de kracht en de macht van de menselijke wetten, die de orde onder de mensen handhaven, die de bozen met vrees vervullen, die mogelijk maken dat

degenen die God vrezen Hem ongestoord kunnen dienen en die Gods kinderen beschermen. Wij weten wat ons te wachten staat als deze omheiningen afgebroken worden en deze macht verstrooid wordt.

“En ik hoorde die Man, bekleed met linnen, Die boven op het water van de rivier was, en Hij hief Zijn rechter- en Zijn linkerhand op naar de hemel en zwoer bij Dien, Die eeuwiglijk leeft, dat na een bestemde tijd, en bestemde tijden, en een halve tijd, en als Hij zal voleind hebben te verstrooien de hand des heiligen volks, al deze dingen voleind zullen worden” Dan. 12:7. De Man, bekleed met linnen, is Christus in Zijn priesterlijk gewaad. Sions lijden onder de Antichrist zal één tijd, tijden en een halve tijd duren. In de profetische spreektrant is dit drieënhalf jaar of duizend tweehonderdzestig dagen. Als deze jaren voorbij zijn, of bijna voorbij zijn, zal de macht van het heilige volk verstrooid worden en dit verschrikkelijke uur naderbij komen. Met het ‘doden van de getuigen’ zal het einde komen aan het lijden van Sion door de hand van de goddelozen en volgt haar laatste overwinning op haar vijanden. Hiervan zijn we verzekerd door de belofte en de eed van Christus Zelf.

Nu moeten we onze aandacht weer vestigen op Johannes.

“En mij werd een rietstok gegeven, een meetroede gelijk; en de engel stond op en zeide: Sta op en meet de tempel Gods en het altaar, en degenen die daarin aanbidden” Openbaring 11:1. Hier wordt aan Johannes en aan al de predikanten die hij vertegenwoordigde, bevolen om het Woord van God te nemen en de ware Kerk, het altaar, het gebruik ervan en degenen die God in waarheid dienen te beschrijven. Onder de tempel versta ik de kerk in haar volle breedte en onder het altaar: Christus en het gebruik dat alle gelovigen van Hem moeten maken. De aanbidders zijn de ware gelovigen die van de valse belijders worden onderscheiden. Hier wordt gezinspeeld op de tempel te Jeruzalem. Buiten de tempel was een afgescheiden gedeelte, dat het “voorhof der heidenen” genoemd werd. Daarna kwam men in de tempel bij een groot hof dat bestemd was voor de nationale kerk der Joden. Daarachter lag het heilige, waarin het brandofferaltair stond en waar de priesters binnengingen om hun taken te verrichten. Tenslotte kwam men bij het Heilige der heiligen. Thans, onder de bediening van het Evangelie worden de oprechte gelovigen “een koninklijk priesterdom” genoemd; ja, zij zijn gemaakt tot koningen en priesters Gode. De tempel was een beeld van de zichtbare beladende kerk. Hierin zijn oprechte gelovigen, die priesters zijn in het heiligdom. Er zijn ook mensen die God alleen met hun lichaam dienen omdat hun volksgenoten dat ook doen, en zijnde genadeloze en onoprechte kerkgangers. Buiten is het voorhof der heidenen of Roomsens. Het buitenste voorhof moet niet gemeten worden, omdat het aan de heidenen in het afgescheiden gedeelte gegeven is.

“En laat het voorhof uit dat buiten de tempel is, en meet dat niet, want het is de heidenen gegeven” Openbaring 11:2. Met dit buitenste voorhof worden volgens mij onbekeerde protestanten bedoeld, tot welke sekte of partij ze ook behoren en welke naam ze ook dragen, of ze nu kerkelijk of onkerkelijk zijn. “Zij zijn de heidenen gegeven”, ze worden tot de Roomsens gerekend en die zullen over hen heersen. Degenen die God in geest en waarheid aanbidden, de echte bewoners van de berg Sion, zullen door hen vertreden worden. “En zij zullen de heilige stad vertreden tweeënveertig maanden” Openbaring 11:2. Hier worden de drieënhalf jaar waarover Daniël schrijft tweeënveertig maanden genoemd. Ik geloof dat hiermee dezelfde tijd bedoeld wordt. Dit is de gehele tijd van Sions lijden onder de Mens der zonde. Wanneer deze zal beginnen of eindigen weet ik niet. Eens zal het visioen duidelijk worden. Gedurende deze tijd zal het Evangelie gepredikt worden, ondanks alle tegenstand, want in het vervolg lezen we: “En Ik zal Mijn twee getuigen macht geven, en zij zullen profeteren duizend tweehonderd zestig dagen met zakken bekleed” Openbaring 11:3.

“En als zij hun getuigenis zullen geëindigd hebben, zal het beest dat uit de afgrond opkomt, hun krijg aandoen, en het zal hen overwinnen en hen doden” Openbaring 11:7. Dit zal zijn als Daniëls tijd, tijden en een halve tijd, als de tweeënveertig maanden en de duizend tweehonderdzesentwintig dagen voorbij gegaan zijn. Dit zal de tijd der benauwdheid zijn, waarover Daniël spreekt, de laatste dagen van rouw voor de profeten. Het zal de laatste keer zijn dat de mensen de oven voor Sion zullen verhitten en het laatste overwinningsfeest dat de Antichrist zal vieren. Dit *doden* van de getuigen legt niet zozeer de nadruk op het feit dat ze vermoord werden, maar wil zeggen dat zij in hun bediening, of als predikanten, tot zwijgen werden gebracht, zodat ze niet meer als getuigen van God aan anderen het Woord des levens konden voorhouden. “En hun dode lichamen zullen liggen op de straat der grote stad, die geestelijk genoemd wordt Sodoma en Egypte, alwaar ook onze Heere gekruist is” Openbaring 11:8. Dit wijst erop dat deze getuigen gedood, namelijk, tot zwijgen gebracht zullen worden, waar ze ook komen. Ze lagen op de straat der grote stad: dit maakt duidelijk dat de tanden waar de getuigen liggen aan de Roomse kerk overgegeven zullen worden, anders zou er niet over de “straat der grote stad” gesproken kunnen worden. Deze getuigen zullen drieënhalf jaar zwijgend en dood op straat liggen. “En de mensen der volken, en geslachten, en talen, en natiën, zullen hun dode lichamen zien drie dagen en een halve, en zullen niet toelaten dat hun dode lichamen in graven gelegd worden. En die op de aarde wonen, zullen verblijd zijn over hen, en zullen vreugde bedrijven, en zullen elkander geschenken zenden; omdat deze twee profeten degenen die op de aarde wonen gepijnigd hadden” vs. 9-10. Onder deze twee getuigen versta ik predikanten en gemeenten, lees Openbaring 11:4, want de gemeenten zijn het fundament en de pilaar van datgene wat de profeten verkondigden en levende brieven van datgene wat de profeten schreven. Het is ook duidelijk dat deze *geestelijke moord* op de twee getuigen overal zal plaatsvinden, waar ze ook zijn, omdat verschillende volken, geslachten, talen en natiën hen zullen zien, vreugde zullen bedrijven, elkaar geschenken zullen zenden en verblijd zullen zijn bij deze gebeurtenis. Zoals al eerder is gezegd, zal dit de laatste benauwdheid van Sion en de laatste triomf van de huichelaars zijn. “En na drie dagen en een halve, is een geest des levens uit God in hen gegaan; en zij stonden op hun voeten, en er is grote vrees gevallen op degenen die hen aanschouwden. En zij hoorden een grote stem uit de hemel, die tot hen zei: “Komt herwaarts op. En zij voeren op naar de hemel in de wolk, en hun vijanden aanschouwden hen” Vs. 11-12. De Geest van God wekt hen op om hun grote taak te verrichten, ze varen op in hemelsgezindheid en verschijnen in een wolk van getuigen voor God. Dan valt Babylon en “de koninkrijken der wereld zijn geworden onzes HEEREN en van Zijn Christus, en Hij zal als Koning heersen in alle eeuwigheid” vs. 15.

Er wordt hier gesproken over twee verschillende tijden van lijden. De eerste tijd zal volgen op de dood van de getuigen en drieënhalf jaar duren; de tweede is “de ure der beproeving, die over de gehele wereld komen zal om te verzoeken” Openbaring 3: 10. Ik ben van mening dat het verschillende lijdenstijden zullen zijn en dat ze op een verschillend moment zullen aanvangen. Hiervoor heb ik de volgende redenen. Degenen die het woord van Christus’ lijdzaamheid bewaren, zullen bewaard worden van de ure der beproeving en de aarde zal verzocht worden; allen die op de aarde wonen, zullen verzocht worden. Als de getuigen gedood worden, zal Gods volk wél lijden, maar de wereld zal zich verblijden en vreugde bedrijven en de mensen zullen elkaar geschenken sturen. Deze twee tijden van beproeving duren ook niet even lang: de ene wordt “een uur” genoemd, de andere zal drieënhalf jaar duren. Wat deze ure der beproeving is en wanneer ze het zwaarst zal zijn, is onbekend, hoewel dit in beperkte mate aan sommigen is geopenbaard en duidelijker geopenbaard zal worden aan degenen die het woord van Zijn lijdzaamheid bewaard hebben. Ik geloof echter dat dit voor de meeste belijdende christenen verborgen zal blijven en dat dit uur over hen zal komen als zij zich het veiligst voelen.

“Indien gij dan niet waakt, zo zal Ik over u komen als een dief, en gij zult niet weten op wat ure Ik over u komen zal”, Openbaring 3:3.

Het is niet gemakkelijk om te zeggen in welk gedeelte van de Schrift er wordt verwezen naar de Franse revolutie en de vreselijke oorlog die erop volgde. Voor zover ik heb gezien, heeft nog geen uitlegger dit beschreven. Sommigen in onze dagen denken dat dit de aardbeving en de val van het tiende deel van de stad zijn, die in Openbaring 11:13 vermeld worden. Dit kan echter niet zo zijn, hoewel het wel een voorloper kan zijn, want voor de aardbeving komt, zullen de getuigen eerst gedood worden, drieënhalf jaar op straat liggen, opstaan en opvaren naar de hemel. “En zij voeren naar de hemel in de wolk en hun vijanden aanschouwden hen. En in diezelfde ure geschiedde een grote aardbeving, en het tiende deel der stad is gevallen” Openbaring 11:12-13. We hebben meer reden om een zeker leger in ons eigen land te vrezen dan alle legers die aan onze grenzen liggen bij elkaar. Verderfelijke ketterijen van allerlei aard steken opnieuw de kop op en verspreiden zich voor de ogen van de Zon der gerechtigheid en ieder uur worden de waardigheid en de majesteit van dit hoogste Wezen en Zijn volmaakte eigenschappen beledigd. Dagelijks lopen vrouwen van hun man weg en de onreine geest der hoererie heerst en regeert algemeen onder de hogere klassen, die het goede voorbeeld zou moeten geven aan mensen van lagere stand. Er zijn talloze belijders die niet meer hebben dan een vorm van godzaligheid en die de kracht ervan haten. De laatste tijd zijn er veel mensen die menen dat ze een belangrijke plaats in de kerk innemen en veel aanmatigende huichelaars en ze hebben velen bedrogen en van het juiste pad af geleid. Sommigen waren zo verwaand dat ze voorwendden dat ze de Joden naar Kanaän terug konden brengen; andere nieuwelingen durfden te veronderstellen dat ze hen zouden kunnen bekeren. Anderen maakten overal luidkeels hun roeping en opdracht om heidenen te bekeren bekend, terwijl ze de christenen niets konden vertellen over hun eigen bekering en veel minder met hen over hun roeping en opdracht van God voor zo'n werk konden spreken. Ik ben ook bang voor de slag waarmee de Heere bedreigd heeft de onderdrukker te slaan. De laatste strenge vorst gaf de kolenhandelaars de gelegenheid om de armen helemaal uit te knippen. Dit zal nooit vergeten worden door ons geslacht in onze dagen. In het jaar dat daarop volgde, bepaalden de boer, de monopolist, de meelhandelaar en de molenaar wie er te eten had en ze gaven blijk van zo'n hardheid, begeerte en wreedheid als nog nooit in de kronieken van de tijd is beschreven. “Zou Ik over die dingen geen bezoeking doen? spreekt de HEERE. Of zou Mijn ziel zich niet wreken aan zulk een volk als dit is?” Jer. 5:9. Ja, dat zal Hij doen, “want om deze dingen komt de toorn Gods over de kinderen der ongehoorzaamheid” Efeze 5:6. Tot nu toe heb ik breed uitgewijd over veel dingen en ik ben bijna mijzelf en mijn tekst vergeten. Ik zou een beschrijving geven van *de dwaze maagden*. Ik geloof dat er nooit meer dwazen in een kerk waren dan nu. Het is zeker dat er nooit een tijd was dat het Evangelie minder zuiver werd gepreekt en minder getrouw werd uitgelegd. Het lijkt erop dat het vergaderen, opknappen en versieren van zulke maagden als er in onze tekst genoemd worden het belangrijkste werk is van de meeste predikanten in onze dagen. Bij de behandeling van deze woorden zal ik proberen hen op de volgende manier te beschrijven:

1. Spreken over hun maagdelijkheid
2. Hun dwaasheid
3. Hun lampen
4. De vlam die ze gaven
5. De reden dat ze uitgingen

1. De maagden

In de eerste plaats zal ik spreken over het feit dat ze maagden waren. Het komt mij voor dat de Heere Jezus Christus verordineerd heeft dat geen ziel die Hem volgt ooit verlies zal lijden. Allen die Hem volgen, zullen iets winnen en gewoonlijk krijgen de mensen wat ze zoeken. “Wie is er ook onder u die de deuren om niet toesluit? En gij steekt het vuur niet aan op Mijn altaar om niet” Mal. 1: 10. Velen volgden Hem vroeger om de broden en om de vissen en ze werden twee keer gespijzigd. In onze dagen volgen velen Hem om voorspoed te ontvangen en ze verkrijgen hun wens. Sommigen volgen Hem omdat ze oprecht gevoelen dat ze Zijn genade niet kunnen missen en als ze genade verkregen hebben, volgen ze Hem in geloof en genegenheid. Deze ontvangen zowel het Koninkrijk der hemelen en al het andere wat ze op aarde nodig hebben. Velen volgen Hem slechts om de naam te krijgen dat ze God dienen en die krijgen ze ook. De mensen die voor de zondvloed leefden en de dochters van Kaïn huwden, werden vanwege hun belijdenis de “zonen van God” genoemd. De duizenden die Jezus volgden over de zee van Tiberias, werden Zijn volgelingen genoemd. “Van toen af gingen velen Zijner discipelen terug, en wandelden niet meer met Hem” Joh. 6:66. Judas kreeg de naam van apostel en een gave die hij niet zou gebruiken. Petrus zegt: “Hij had het lot dezer bediening verkregen” Hand. 1:17.

Al deze mensen hebben iets gewonnen door Christus uit berekening te volgen; het is onwaarschijnlijk dat de dwaze maagden geen enkele beloning ontvingen. Nee, nee, ze worden *maagden* genoemd door de Zoon van God Zelf.

Er is ongetwijfeld iets heerlijks, hemels en eervols in ware godsvrucht, anders zou de slechtste van de schepselen geen godsvrucht willen veinzen. De duivel zelf ziet iets in God en in Zijn heerlijke eigenschappen, wat zo schoon is, dat hij altijd heeft geprobeerd om God na te bootsen, zoals een aap een mens nadoet. Hij heeft meer menselijke aanbidders en bewonderaars gehad dan God ooit had. Ja, we lezen van de duivel en zijn engelen: hij heeft dus bewonderaars onder engelen en mensen. Hij draagt zelfs een goddelijke naam, want hij wordt “de god dezer wereld” genoemd. Soms verandert hij zichzelf in een engel des lichts en zoals de satan God probeert na te doen, zo proberen zijn kinderen vaak Gods kinderen na te doen. Daarom worden de dwazen uit onze tekst maagden genoemd. Iedere hoer in Londen zou graag willen dat ze zo genoemd werd en dat er zo over haar gedacht werd. God zet zo’n stempel van schande op hun voorhoofd, dat niets onder de hemel dan een schriftuurlijke bekering dat ooit zal kunnen afwassen.

De naam *maagd* behoort in waarheid alleen aan de echte bruid van Christus toe. Hier wordt ze alleen gegeven op grond van belijdenis. Deze maagden hadden niets dan de naam; ze misten de betekende zaak. In naam waren ze maagden, in hun godsdienst dwazen en in de praktijk van hun leven werkers der ongerechtigheid. Zo noemt de Heere hen als Hij hen beveelt om weg te gaan. Zoals het onmogelijk is om te spreken over een onbevleete hoer, zo staan de uitdrukkingen “een godvruchtige belijder” en “een werker der ongerechtigheid” lijnrecht tegenover elkaar. Een ziel is in geestelijke zin een maagd, als ze zich niet als haar eigen eigendom beschouwt, maar als ze zich wijdt aan haar enige en eeuwige Geliefde. Deze ziel sluit ook haar hart, gemoed, genegenheid en oordeel voor alle rivalen en vrijpostige binnendringers. Ze bewaart al haar bekoorlijkheid, zoals haar diepste genegenheid, de meest verborgen schuilhoeken van haar geest, haar diepste verlangens, haar meest uitgelezen lofzangen, haar grootste vertrouwen, haar liefste woorden en haar diepste vertrouwen voor de dienst van Degene Die zij het meest liefheeft en voor niemand anders: “O, dat mijn Liefste tot Zijn hof kwame, en ate Zijn edele vruchten” Hooglied 4:16. Deze dwazen zijn alleen maar maagd in naam, in uitwendige vertoning en in woord. Zij gaven hun lichaam niet aan deze wereld, maar hun hart wél. Zij verenigden zich met Gods kinderen, maar zij waren nooit één van geest met hen. Zij gingen uit de Bruidegom tegemoet, maar zij

wandelden nooit door het geloof. Ze leerden om van Jezus te spreken zoals Zijn kinderen dit deden en zoals een papegaai de woorden van een mens nazegt. Een papegaai heeft evenveel kennis van de betekenis van deze woorden, als de dwazen kennis aan Christus hadden, want Hij zegt tenslotte tot hen: “Gaaf weg van mij, Ik ken u niet” Matth. 25:12. Als Hij hen niet kende, is het onwaarschijnlijk dat zij veel van Hem zouden kennen.

Dit leidt me om te overwegen

2. De dwaasheid van de maagden

Deze dwazen waren niet zwakzinnig, want zulke mensen hebben niet genoeg verstand om de rol van een huichelaar zo goed te spelen als zij. Ze bedrogen zelfs de wijze maagden, totdat het middernachtelijke geroep hun de ogen opende. Om dezelfde reden waren deze dwazen ook niet zwakbegaafd: een aartshuichelaar is in het algemeen een geslepen, sluw, scherpzinnig, slim en doortrapt persoon, zoals Judas, Simon de tovenaar, Ananias, Achitofel en anderen. Deze maagden worden dwaas genoemd om hun godsdienst: ze bedrogen zichzelf en werden bedrogen. Ook getroostten ze zich heel veel moeite om maar de naam ‘maagd’ te verkrijgen. Hiermee maakten ze zich tenslotte het zwaardere oordeel waardig, waarmee de huichelaars in Sion worden bedreigd. Of hun dwaasheid lag in hun zekere verwachting van de hemel, terwijl ze van alle dwazen het verst van de hemel verwijderd waren.

Een dwaas in de godsdienst is iemand die onbekend is met de verdorvenheid van zijn eigen natuur, met de vijandschap, de opstand, de bedrieglijkheid en de huichelarij van zijn eigen hart. Hij weet niet dat hij ontbloot is van alle rechtvaardigheid, heiligheid, wijsheid en van alle kracht en macht om te willen en te doen wat God wil. Hij heeft geen kennis van de engel des doods in zijn hart en van de sterke, bewapende man die de valse vrede in zijn ziel bewaart. Daarom werd hij nooit uit zijn schuilplaatsen verjaagd en werden hem zijn leugens niet ontnomen. Hij heeft een verbond met de dood en een verdrag met de hel gesloten en hij voelt zich naar het vlees veilig in vlees en bloed. “Die op zijn hart vertrouwt, die is een zot” Spr. 28:26.

De dwaas kent geen zelfonderzoek, hij doorzoekt zijn hart en gedrag niet, bekommert zich niet en denkt niet na over de lange, zwarte lijst misdaden die hij heeft begaan en die tot de hemel roepen. Hij past al het gehoorde niet op zichzelf toe. Hij is bekoord door het geluid, zoals sommige paarden bekoord worden door een viool; hoe meer geluid, hoe meer muziek. Het zwaard van God verwondt hem niet, en aanklachten en beschuldigingen maken geen indruk op hem. Hij hoort de letter door de stem van de predikant; met voorgewend geloof en vleselijk vertrouwen verlaat hij zich daarop. “Een tegelijk, die deze Mijn woorden hoort en dezelve niet doet, die zal bij een dwaze man vergeleken worden, die zijn huis op het zand gebouwd heeft. En de slagregen is neder gevallen, en de waterstromen zijn gekomen, en de winden hebben gewaaid en zijn tegen hetzelfde huis aangeslagen, en het is gevallen en zijn val was groot”, Matth. 7:26. Deze dwaas voelde nooit dat de last van de zonde en de toorn Gods hem deed verzinken. Daarom heeft hij nooit zo diep gegraven dat hij de rots voelde, waarop zijn beladen ziel kon rusten. Hij heeft een dode ziel, die rust op datgene wat een reuke des doods ten dode is.

Er is niemand die zekerder of geruster is dan deze dwaas. Als we proberen om hem te overtuigen, raad te geven of hem de ogen te openen, trekken we hem van zijn verheven standplaats af. U kunt evengoed proberen een zwijn om te draaien als een dwaas te overtuigen. Hij ziet zijn weg duidelijk voor zich. Hij weet waar hij heen gaat en waar zijn weg zal eindigen. “De weg des dwazen is recht in zijn ogen” Spr. 12:15, ook als deze verkeerd schijnt in het oog van alle andere mensen. De wijsheid leert dat het vertrouwen van deze dwaas even onwankelbaar is als zijn weg recht is. Hij” wankelt niet zo

snel en het ongeloof bespringt hem niet zo vaak. Dat is geen wonder, want zijn geloof wordt nooit beproefd. Hij wandelt onverschrokken voort en dat kan hij ook doen, want hij ondervindt geen tegenstand. Hij hoeft niet te strijden met de wereld, het vlees of de duivel: niet met de wereld, want zij heeft haar eigen kinderen lief; niet met het vlees, want hij stelt er zijn vertrouwen op; niet met de duivel, want hij is de werkmeester en voleinder van dit geloof en hij is niet tegen zichzelf verdeeld. Als zijn vertrouwen al eens wordt geschokt, komt dit door slagen van de lippen van de rechtvaardigen. Soms raakt dit hem enigszins en hij is hier zeer verontwaardigd over. Hij noemt dit “bedroeven van de rechtvaardigen, die God niet zou bedroeven”. Zulke mensen bouwen hem niet op, maar verwoesten Gods erfenis. Hij beschouwt dit als uitwerkingen van een lage geest, als bekrompenheid, als trots, als fanatisme en als weeën van de ziel. Om al het licht en alle overtuiging buiten te sluiten en zichzelf te verzetten tegen de waarheid en de rechtvaardigheid, raast hij totdat hij zijn tegenstander tot zwijgen heeft gebracht en strijdt met des te meer vurigheid voor de volledige verzekerdheid van zijn geloof. Hij is er in zijn hart ten volle van overtuigd dat geen wettige banden, vrees, beproeving of moeite Intern ooit in beroering zullen brengen. Zijn hart is ongeschokt en hij volhardt brutaal in zijn vermetelheid. De wijze vreest en wijkt van het kwade; maar de zot is olopemde toornig en zorgeloos” Spr. 14:16.

Deze dwaas bedriegt de eenvoudigen vaak met een verzameling van algemene termen die godvruchtige mensen veel op hun lippen nemen. Dit zijn de woorden waarheid, rechtvaardigheid, geloof, bevinding, genade, de Geest Gods, de oude mens, verzoeken, vervolging, goede hoop, de vrese Gods, verkiezing, Evangelie, beproeving des geloofs, de inwendige mens, Gods kinderen, de beloften, het verbond der genade, heiligmaking, rechtvaardigmaking, de volharding van de heiligen, voortgaand werk, onmiddellijk werk, het goede werk der genade, de worstelingen en de strijd van Gods volk. Hij weet niet wat hij met een van deze uitdrukkingen bedoelt, ook kan hij ze niet uitleggen, omschrijven of verhelderen. Maar arme en eenvoudige zielen die gewend zijn aan de taal van het Evangelie, horen en bemerken dat dit termen zijn waaraan ze gewend zijn. Daarom drinken ze deze woorden in; ze hebben achting voor zijn gezonde redevoering en zijn bevindelijke kennis, alleen omdat ze horen dat hij deze uitdrukkingen bezigt. Als benauwde zielen echter bij hem komen en hem vragen hun twijfel en vrees op te lossen, merken ze dat de stem Jakobs stem is, maar dat de handen van Ezaü zijn. “Een voortreffelijke lip past de dwaze niet, veelmin een prins een leugenachtige lip” Spr. 17:7.

Al het werk van deze dwaas bestaat uit één oefening en dat is “de taal der lippen”. Hij wordt nooit gekweld door zelfverloochening, het dagelijkse kruis, de smeltoven der beproeving, de voortdurende strijd tussen het vlees en de geest, de plaag van zijn hart, de verdorvenheid die uit zijn hart voortkomt, de verberging van Gods aangezicht, de banden der wet, twijfel en vrees dat hij zich zal bedriegen. Hij eet het lam zonder de bittere kruiden en hij drinkt de wijn zonder deze te vermengen. Zijn dagen zijn voorspoedig en niet vol tegenspoed. Zijn ziel kent vreugde, maar geen bitterheid. Zijn hart is in het huis der maaltijden en niet in het huis des gewoens. Zijn godsdienst ligt alleen in zijn mond, zoals de eredienst in een kathedraal alleen bestaat uit de klank van het orgel. Het is slechts windmuziek: “Want gelijk de droom komt door veel bezigheid, also de stem des zots door de veelheid der woorden” Pred. 5:2.

Een dwaas is bestand tegen alle wapens van een goede soldaat van Jezus Christus. Geen boog doet hem buigen; geen pijl raakt hem in zijn nieren; geen wapens, hoe machtig ook, slaan zijn verbeelding neer of brengen al het verhevende in hem wat zich tegen de kennis van God verheft ten val. De overleggingen van zijn hart worden niet onder de gehoorzaamheid aan Christus gebracht; satan houdt het paleis volledig in zijn bezit en God de Zaligmaker laat de satan het zijne houden: “Hij is vergezeld met de afgoden; laat hem varen” Hos. 4:17. De hamer van de waarheid slaat hem nooit; het vuur van

God doet hem nooit smelten; het zwaard van de Geest doordringt hem nooit; het vleesgeworden Woord doorzoekt zijn hart en beproeft zijn nieren nooit; alle aanvallen op zijn geweten zijn als een slag in de lucht, werpen een blaam op de aanvaller en zijn als het stoten van een dwaas met mortier Spr. 27:22. Een aanmatigende zondaar die gezwollen en opgeblazen is van trots, die zit in het gestoelte der spotters, die verhard is door gevaarlijke verwaandheid, heeft zijn geweten met een brandijzer toegeschroeid en voelt niets meer. Daarom zegt de Schrift dat één woord een grotere uitwerking heeft in een levende ziel dan het geselen met wagenzelen bij een verharde huichelaar. “De bestraffing gaat dieper in de verstandige dan de zot honderdmaal te slaan” Spr. 17:10.

De dwaasheid van deze dwaas bestaat verder in zijn verdraaien van al de waarheid en zijn handelen in strijd met de paden der waarheid en haar pilaren en fundamenten. Daarom zegt Paulus ons dat de Galaten betoverd waren, omdat ze de waarheid niet gehoorzaam waren, maar in leugens geloofden en omdat een ander Evangelie en een andere geest hen meer aanstonden. Paulus werd hun vijand en ze moesten hem wel haten, omdat hij hun de waarheid verkondigde. Dit waren wijze mensen: zij lieten zich besnijden, zodat het kruis van Christus hun geen nut deed; ze onderwierpen zich weer aan de wet, opdat ze door de werken der wet gerechtvaardigd zouden worden en hoewel ze begonnen waren in de geest of onder de bedeling van het Evangelie, voleindigden ze nu in de werken des vlees. Dit was de weg die recht scheen in hun ogen, maar het einde daarvan waren paden des doods. De apostel Paulus probeerde hen van deze dwalingen af te brengen, maar hij was hun vijand en de waarheid was hier de oorzaak van. Degenen die een ander Evangelie preekten en hen onder de invloed van een andere geest brachten, werden door hen geëerd. Degenen van wie Paulus zegt dat hij wenst dat ze afgesneden werden, zijn hun enige troosters. De waarheid werd tot dwaling, het Evangelie werd de dienstmaagd van de wet, het werk van de Geest leidde tot de volmaaktheid van het vlees, de rechtvaardigmaking door het geloof leidde hen tot de wet om het werk der rechtvaardiging te volbrengen, ze zouden tenslotte van de genade vervallen en deze verleiders konden hen alleen voor zich winnen, door Christus onnut te maken voor hen. “O gij uitzinnige Galaten, wie heeft u betoverd dat gij der waarheid niet zou gehoorzaam zijn” Gal. 3:1?

De dwaas in onze tekst laat erg graag zien wat hij kan, opdat hij even wijs zal schijnen te zijn in de ogen van anderen als hij is in zijn eigen verbeelding. Zelden lezen we dat de ene dwaas de andere bestrijdt, want dit zou de gemeenschappelijke belangen schaden, die iedere dwaas op de ene of andere manier moet behartigen. De tegenstander van deze dwaas is in het algemeen een arme, eenvoudige ziel die God liefheeft en vreest. Als hij door bedreigingen een centimeter grond van zulke mensen kan winnen, beschouwt hij dat als een pluim op zijn hoed. “De lippen des zots komen in twist, en zijn mond roept naar slagen” Spr. 18:6. Ik zal nu overwegen:

3. De lampen van de maagden

“Zij namen haar lampen, en gingen uit” Matth. 25: 1. Zij namen niet allemaal dezelfde soort lampen. De wijzen namen de lampen die zij gewoonlijk droegen en de dwazen ook. Zoals bij een joodse bruiloft, nam ieder zijn eigen lamp of toorts. In mijn vorige preek bewees ik uit de profeet Jesaja dat het heil is als “een fakkel die brandt” Jesaja 62: 1. Geen enkele dwaas heeft echter ooit deze lamp genomen, want dan zou zijn lamp nooit zijn uitgegaan. Want wij worden verlost door de Heere met een eeuwige verlossing en zullen niet beschaamd of tot schande worden tot in alle eeuwigheden. Deze lamp ontvangen we van de Zaligmaker en ze wordt gegeven aan de dochters van Sion. “Want de HEERE heeft Sion verkoren. Dit is Mijn rust tot in eeuwigheid. Ik zal haar kost rijkelijk zegenen, haar nooddruftigen zal Ik met brood verzadigen. Daar zal Ik de hoorn van David doen uitspruiten. Ik heb voor Mijn Gezalfde een lamp toegericht. Ik zal Zijn vijanden met schaamte bekleden; maar op Hem zal Zijn kroon bloeien” Psalm 132: 13-15; 17-18.

De lamp die de dwaze maagden meenamen, is de *wet*: “Want het gebod is een lamp en de wet is een licht” Spr. 6:23. De verlossing door genade is de lamp van de wijzen en de wet is de lamp van de dwazen. Als God door Zijn Geest de wet van het geloof in het hart van de zondaar schrijft en Hij Zijn vreze in hem legt, als Hij genadig zijn ongerechtigheid vergeeft en zijn zonde niet meer gedenkt, is dit de lamp van een wijze. Hij neemt deze lamp en gaat in geloof en liefde de Bruidegom tegemoet. Aan de andere kant moet de dwaas die de werken der wet in zijn hart heeft geschreven - zoals Paulus zegt - hiermee doorgaan, want hij heeft niets anders. De werken der wet zijn in zijn hart geschreven, de hele vreselijke inhoud van de wet is in zijn hart besloten en de vloek, de toorn, de vrees, de banden en de verschrikking van de wet worden in zijn hart bewaard. Hij voelt zich echter veilig naar het vlees en is dood in de zonde, maar hij weet en voelt dit niet. Daarom leest u: “De vloek des HEEREN is in het huis des goddelozen” Spr. 3:33. “Maar die niet gelooft, is alrede veroordeeld” Joh. 3:18. Banden, vrees en verschrikking zijn in hem: de liefde heeft hem nooit vrij gemaakt, daarom moet hij gebonden worden; de liefde heeft de vrees en de verschrikking nooit uit hem geworpen, daarom moeten ze in hem blijven. De roepstemmen van de hemel hebben zijn geweten niet doen ontwaken; geen leger van verschrikkingen heeft hem wakker doen schrikken. De sterk gewapende man houdt het paleis nog in zijn bezit en zijn goederen zijn in vrede. Hij werd door de liefde getrokken, maar nooit gekastijd. Hij is verzoend met God, hoewel hij nooit zijn vijandschap gevoeld heeft. Hij heeft de Heere lief, hoewel hij nooit wist wat het was om Hem te haten. Hij gelooft, hoewel hij zich nooit bezet heeft gevoeld met ongelooft. Dit is nieuwe wijn in oude lederen zakken doen en een nieuw kleed op het oude kledingstuk zetten. Hij raast en hij is vol vertrouwen in het leven. Soms heeft hij zelfs geen banden in zijn dood en zijn kracht vergaat niet. Zijn leven en zijn lamp gaan tegelijk uit. “Ja, het licht des goddelozen zal uitgeblust worden en de vonk zijns vuurs za niet glinsteren. Het licht zal verduisteren in zijn tent en zijn lamp zal over hem uitgeblust worden” Job 18:5-6. Een gezegende uitwerking van de wedergeboorte is dat de ziel bevrijd wordt van banden, vrees, toorn en verschrikking en een andere uitwerking is dat de ziel geschikt gemaakt wordt voor de hemel. Maar een mens voelt de toorn en de banden van de wet niet meer dan zijn eigen schuld, zonde en ellende, tot hij wordt opgewekt, wakker geschud en levend gemaakt door de Geest van God. Hoe verschrikkelijk moet de staat van de zondaar zijn wiens ziel is gepleisterd met een belijdenis, terwijl al deze vreselijke misdaden, die hij nooit ontdekte of een vermoeden van had, op de bodem van zijn hart liggen. Dit pleisteren geneest de wond op het lichtst. Het middernachtelijk geroep doet de dwaas echter ontwaken en brengt het leger van verschrikkingen in beroering. Zijn lamp gaat uit en al de zwartheid en de donkerheid van de Sinai volgen daarop. Ik kom nu een weinig te spreken over

4. De vlam die de lampen van de maagden gaven.

De lampen van deze dwazen gingen uit en dat geeft aan dat er enig licht moet zijn geweest. Onder dit licht versta ik enige verstandelijke kennis, waarover de dwaas zich soms zeer verblijdt en die hem van trots doet zwellen. “De kennis maakt opgeblazen” 1 Kor. 8: 1. Daarom lezen we dat sommigen zich voor een tijd in het licht van Johannes verheugden en dat anderen “het Woord hoorden en het terstond met vreugde ontvingen” Matth. 13:20. Hun gevoelens werden in beroering gebracht, hun natuurlijke hartstochten werden opgewekt en gaande gemaakt en het Woord werd met veel vreugde ontvangen. En dit is goed te begrijpen, want ze hadden geen wonden. Het Woord was geen hamer voor hen, en geen vuur of zwaard. Het Woord doorboorde, sloeg en verwondde hen niet, ook voelden ze de bestraffing en het verwijt niet. De wolf was in een diepe slaap gevallen en had schaapsklereen aangetrokken. Soms denk ik dat de duivel het Woord op zulke huichelaars toepast om hen te bedriegen. Hij is het ook die hen met vreugde vervult, zoals hij soms anderen in een stuip doet vallen en weer anderen van hun verstand berooft en ze wel een uur lang doet lachen. Ik ken sommige

mensen die beleden christenen te zijn en die het hele jaar door vrolijk zijn en soms met vreugde vervuld zijn, terwijl ze niet meer bevinding en hoop hebben dan de duivel zelf. Zulke vreugde is niet de vreugde des Heeren, of de vreugde van het geloof, of de verheuging in de Geest, maar ze wordt “de vreugde van de huichelaar” genoemd. Het gelach van deze mensen wordt “het lachen der dwazen” genoemd en hun licht “duisternis”. “Zie dan toe, dat niet het licht hetwelk in u is, duisternis zij” Luk. 11:35. “Indien dan het licht hetwelk in u is, duisternis is, hoe groot zal de duisternis zelve zijn?” Matth. 6:23.

We weten dat een huichelaar een kind van de duivel is en het is niet verwonderlijk dat de duivel hem zijn eigen licht en vreugde geeft als hij het Woord hoort. Hij hoort het, hij ontvangt het terstond met vreugde, en hij doet onmiddellijk belijdenis van zijn geloof. Het vleselijke gemoed bedriegt zich met een voorgewend geloof; de verdorven hartstochten veinzen liefde; de satan, veranderd in een engel des lichts, schijnt in het verstand en schenkt veel kennis van de Schrift om de mens opgeblazen te maken, maar geen kennis van de zondigheid van het menselijke hart. Zo handelde de satan ook met Eva: hij prees ‘de boom der kennis’ met haar heerlijke vruchten zeer aan, maar hij had geen woord van lof voor ‘de boom des levens’. Zo prijst de satan de kennis van de Schrift zeer aan bij zijn kind, maar rept hij met geen woord over de verdorvenheid van het hart, want die heeft hij zelf gewerkt. Als hij zou proberen die verdorvenheid te ontdekken, zou hij zijn eigen werk blootleggen en tegen zichzelf handelen. Uit de volgende dingen kunnen we opmaken dat de duivel de huichelaar alles waarop hij zijn belijdenis grondt, ingeeft: zij hebben vaten vol genade en mantels der liefde voor zondaars uit alle standen van het leven en voor huichelaars van allerlei soort. Er is in hun hart echter geen genegenheid, medelijden en mededogen voor de arme, eerlijke, oprechte zondaar, die verslagen is van hart en in Christus gelooft; voor hem, ja zelfs voor zijn karakterfouten, zijn er ook geen vaten vol genade en mantels der liefde. Nodig ze aan uw tafel en onderhoud ze, geef ze kost en inwoning, maak ze tot uw raadsliden, leidsmannen, metgezellen en vertrouwelijke vrienden, zoals David deed bij Achitofel, schenk ze eretiteln en gaven, maak ze tot uw beursdraggers en rentmeesters van uw huis, zoals de Heere bij Judas deed: het zal allemaal niets helpen, ze zullen u in hun hart nog steeds haten met een volkomen haat en een complot tegen u smeden. De oorzaak is dat de Gods des Hemels in de ene mens leeft en de duivel in de andere en wie kan God en de Mammon, Christus en Belial, licht en duisternis, en geloof en ongeloof bij elkaar brengen? Zoals het onmogelijk is dat de noordpool en de zuidpool bij elkaar komt, zo kan er ook geen verbond bestaan tussen zulke partijen.

Als de satan zo’n belijder misleid, gevernist en gepolijst heeft, hem op weg geholpen en van uitrusting voorzien heeft, dan overtuigt hij hem zodat hij het horen van het Woord, het ontvangen van het Woord met vreugde, het opbloeien in ijver en kennis, zijn belijdenis, zijn verandering, de afscheiding van de wereld en de vereniging met Gods kinderen voor bekering en wedergeboorte houdt. Ook overtuigt hij hem ervan dat de vreugde die hij gevoelde de kracht van God is en dat het vertrouwen dat hij daarbij ontving het werk des geloofs is dat met kracht in het hart wordt gewerkt. Hij voorziet de wereld van predikanten die zulke mensen schragen in hun belijdenis. Het meesterwerk van de duivel is iedere onderscheiden werking van Gods Geest nadoen. Als de zondaar een valse hoop koestert en onder de invloed van de hel verkeert, is hij in de diepste cel, die naast de buitenste duisternis ligt.

1. Als de duivel een van zijn dienstknechten stuurt om de eerste werkingen van Gods Geest na te doen, kan de bedrieger aan de volgende uiterlijke kenmerken herkend worden. Hij komt met een somber gelaat en eist diepe eerbied. Zijn houding is vol ernst, zijn stem klinkt hol, zijn blikken getuigen van bedachtzaamheid en diepzinnige overwegingen. Hij spreekt veel over sterfelijkheid, de

dood en het toekomende oordeel. Zijn ogen staren, zijn gezicht is bleek en hij spreekt met veel nadruk. Dit wordt gevolgd door een diepe schaduw en grote beroering, die overslaan op al zijn hoorders. Een koude rilling gaat door het bloed en alle overleggingen van het hart worden in beslag genomen door het huis dat voor alle levenden is bestemd. Dit is een ernstige bijeenkomst en een ernstige gelegenheid en dit worden krachtige werkingen van de Heilige Geest genoemd. Deze uitwerkingen ontstaan echter onder invloed van duivelskunsenaar, zoals het verkeren in de graven en het raadplegen van de doden. Koning Saul werd door het gemompel en geprevel van de waarzegster te Endor, die Samuel deed opkomen, in deze staat gebracht en in deze tijd heeft het bijwonen van het toneelspel Macbeth vaak dezelfde uitwerking. “Zal niet een volk naar zijn God vragen? Zal men voor de levenden de doden vragen?” Jesaja 8:19. Oudwijfse fabels over nachtmerries, hersenschimmen en verschijningen zullen deze uitwerking zelfs op kinderen hebben, tot ze zullen denken dat deze wezens in het hele huis rondspoken.

2. De tweede manier waarop de satan ons bedriegt, is door mensen naar ons toe te sturen die ons bedreigen met de verschrikkingen en de banden van de wet en ons brengen tot de gehoorzaamheid van het geloof door de hel en het oordeel herhaaldelijk over ons te doen losbarsten. Ze vervullen ons met angst en vrees, zodat we door voornemens, beloften, vrees en zwoegen in eigen kracht vluchten uit de zonde, ons eigen ik en de wereld en onze toevlucht nemen tot de heiligheid van het hart, de lippen en het leven. Deze mensen vertellen ons dat ze gewankeld hebben boven de hel en dat ze uit deze storm zijn geraakt, zonder het getuigenis van Gods Geest, de stem van het bloed der besprenging of het zoete *ja* van eeuwige liefde. Dit wordt gehouden voor diepe wegen en waarachtige overtuigingen van de Geest Gods, terwijl het ook gevonden werd in Kaïn, Judas, Ezau, Achab en nog gevonden wordt in iedere verdorven zondaar die overgegeven is aan een vreselijke verwachting van het oordeel, in alle bevreesde huichelaars in Sion, in al de gevallen engelen en in alle veroordeelden in de hel. De hoop wordt niet gewerkt door het ondervinden van de toorn en de vloek van God, maar door het doorleven van de bevrijding ervan.
3. In de derde plaats wordt Gods werk nagebootst door de antinomiaan, die ootmoed, genade, heiligmaking en vernieuwing mist. Hij heeft het woord verzekerdheid op zijn tong en gedeelten van het Evangelie in zijn hoofd. Zijn gemoed is verhard, zijn leven is bezoedeld en de satan woont in zijn hart. Deze mensen gaan op de stoel van de spotters zitten, uit hun mond komt verwaandheid voort en hun spreken is vervuld met zeer grote hoogmoed. Zij beschimpen en bespotten de wet en het geweten en zijn beide ongehoorzaam. Net als Bileam noemen ze God hun God. Ze dringen zeer aan op de vervulling van hun smeekbede en stellen God eisen. Ze lachen om zachtmoedigheid, rechtvaardigheid, vrede, liefde, berouw, droefheid naar God en bekering. Ze zijn mannen geworden en hebben “teniet gedaan hetgeen eens kinds was” 1 Kor. 13:11. Al hun gevoelens zijn afgestompt, ze zijn nu veilig aan land gekomen en ze zijn buiten het bereik van vrees, storm, wind en golven in deze toestand van verharding, roekeloosheid en verwaandheid. De bevreesde, de ontwaakte, de zoekende, de wakende, de wachtende, de zieke en de verwonde zijn de hoop vaak kwijt; zij staan op van hun bed en verlaten hun kamer en grijpen naar de volledige zekerheid van het geloof zonder vergevende liefde en bekering ten leven. Maar helaas, spoedig merken ze dat ze deze weg weer opnieuw moeten gaan. Zulke gelovigen maken haast en worden net als Ismaël voor de tijd van de belofte geboren. Als u hen zegt dat ze te snel opgroeien en dat ze zullen verdorren, omdat ze geen wortel hebben of omdat de aarde te ondiep of te vochtig is, zeggen ze ‘dat u het hart van de rechtvaardigen bedroefd hebt gemaakt, die God niet wil bedroeven.’ Onder de werking van deze geest porde Korach zijn metgezellen op om zich tegen Mozes te verzetten, de heiligheid van het hele volk te benadrukken en toelating tot het priesterambt te eisen. Onder dezelfde invloed brachten valse apostelen de gemeente van Korinthe in beroering. Een

aantal van hen was plotseling geschikt voor ambten: deze mensen ijverden naar geestelijke gaven. Anderen kwamen bijeen in de tempels van de afgoden, weer een ander lag bij de vrouw van zijn vader. Deze mensen wilden dat Paulus bewees dat Christus door hem sprak.

4. Een vierde list van de satan is het nabootsen van de broederlijke liefde. Dit wordt gedaan door de mensen die anderen “verlokken door de begeerlijkheden des vleses en door ontuchtigheden” 2 Petrus 2:18. Deze invloed wordt volgens Paulus in het verborgen uitgeoefend door hen “die in de huizen insluipen en de vrouwkens gevangen nemen” 2 Tim. 3:6 en aansporen tot verleiding, onreinheid en bedrog 1 Thess. 2:3. Milton stelt het zo voor in zijn eerste verhandeling over Adam en Eva, dat zij na de val zo door deze gedachte werden beïnvloed dat ze meenden dat er een nieuwe godheid in hen opstond. Onder invloed van deze gedachte sloegen sommige van de wellustige vrouwen waarover Paulus schrijft, achteruit, werden ze met vet overdekt en wendden ze zich af achter de satan Deut. 32:15; 1 Tim. 5:15. Eli’s zonen waren allebei Belialspriesters en mannen van gelijke aard, die zoveel bedrog pleegden in hun dienst dat ze offerden aan Venus bij de poort van de tabernakel. Deze belijders zijn grote aanbidders van de feesten van de liefde. Judas zegt dat zij vlekken zijn in de liefdesmaaltijden en zich weiden zonder vrees, Judas vers 12; en dat zij de genade van God veranderen in ontuchtigheid Judas vers 4. Petrus zegt dat ze ogen hebben vol overspel, dat ze kinderen der vervloeking zijn en onvaste zielen verlokken 2 Petrus 2:14. Zulke mensen kunt u ontdekken door rond te kijken in hun gemeenten. Als u ziet dat één man twee of drie vrouwen heeft, kunt u er zeker van zijn dat Belial op de preekstoel staat, want God heeft het tot een eeuwige regel gesteld, en aan de hand daarvan mogen wij oordelen, dat het volk zo zal zijn als de priester.
5. In de vijfde plaats worden mensen beïnvloed door de nabootsing van de werkingen van de geest der liefde, die het hart doen versmelten. Dit wordt gedaan door mensen die bedreven zijn in het spreken van nietszeggende woorden. Zulke mensen strelen en bespelen de hartstochten van vlees en bloed, ze doen hun ingewanden klagen en klinken als een harp. Dit leidt tot vrijwillige ootmoed, natuurlijke zachtmoedigheid en gewezen, en wordt gevolgd door het opheffen van de handen, blijdschap, vreugde en vervoering van hoorders die aan de kant van de weg staan. Dit wordt een tijd van verfrissing genoemd en in zulke tijden wordt iedere plant met water besproeid.
6. Ik hoorde eens van een oude dame, die bij geval een huis binnenging waar een samenkomst was en daar een preek hoorde. Er stond een redenaar op de preekstoel en de goede, oude dame ontving indrukken. Na de preek meldde zij zich bij de predikant als lid aan. Ze vertelde hem over de kracht die ze had gevoeld en over haar bekering onder de preek. Hij wilde graag weten welk gedeelte van de preek dit uitgewerkt had, maar haar gemoed was zo vol en haar tranen vloeiden zo snel, dat ze eerst lucht moest geven aan haar emoties voor ze kon spreken. Het woord dat ze haar hele leven niet meer kon vergeten en dat ze tenslotte luid en hartstochtelijk uitsprak onder veel tranen, was *Mesopothamië*, dat is de naam van een land. De vonken van de dwaze maagden komen van dit soort vuur, want het is vreemd vuur. “Wandelt in de vlam van uw vuur en in de spranken die gij ontstoken hebt. Dat geschiedt u van Mijn hand, in smart zult gijlieden neerliggen” Gen. 50:11.

Hieruit blijkt duidelijk dat de vreugde die ontstaat in de ziel *onder de werking van de Heilige Geest*, de olie van de wijze maagden is en dat de vreugde die opspringt in het hart als onze hartstochten geprikkeld en gaande gemaakt worden, vergeleken kan worden met het licht en *de vonken* van deze dwaze maagden. Hun ijver, vurigheid, gaven en belijdenis springen op uit de hitte van inwendige hartstochten. Daarom zegt de Zaligmaker: “Deze is degene die het Woord hoort en dat terstond met vreugde ontvangt; doch hij heeft geen wortel in zichzelf, maar is voor een tijd; en als verdrukking of vervolging komt, zo wordt hij terstond geërgerd” Matth. 13:20-21. Dit noemt de Heere *verdorren*, want

toen de zon opkwam, werd hij verzengd en omdat hij geen wortel had, verdorde hij. “Alle bomen des velds zijn verdord; ja, de vrolijkheid is verdord van de mensenkinderen” Joël 1:12.

In onze tekst staat niet vermeld dat deze dwazen een vat meenamen. “Die dwaas waren, haar lampen nemende, namen geen olie met zich” Matth. 25:3. Ik heb aangetoond dat ik van mening ben dat de lamp van deze dwazen de wet is. Het ontbreken van de olie wijst erop dat God de Geest niet verleent uit de werken der wet, maar uit de prediking des geloofs. Genade vloeit ook niet in dat kanaal; het geloof is uit het gehoor van de prediking des geloofs en genade wordt geschonken als God getuigenis geeft van het Woord van Zijn genade. Alle echte vreugde wordt gewerkt door de Geest Gods en geen sprankje ervan ontstaat door de prediking van de wet of de werken der wet. Hier wordt niet over een vat gesproken. omdat deze belijdenis niet uit het hart komt. Ze namen hun lampen en gingen uit, maar hun hart voelde zich nog steeds thuis in de wereld. “Hun hart houdt zich verre van Mij, daarom eren zij Mij tevergeefs” Matth. 15:9. God eist een hart dat zijn plaag beseft, een gebroken en verslagen hart, een gelovig hart, een hart dat besneden is om Hem lief te hebben. Zonder dit vat is alle godsdienst niets waard en zonder vreugdeolie is het aanbidden van God een last. Ik kom nu ten laatste om te beschrijven:

5. Waarom deze lampen uitgingen en waardoor ze geblust werden.

Soms komt het licht van deze huichelaars *van God* en ik geloof dat het licht van anderen niet van God is, *maar van de satan komt*. Er staat: “Toen opende de HEERE de ogen van Bileam, zodat hij de Engel des HEEREN zag, staande in de weg, en Zijn uitgetrokken zwaard in Zijn hand, daarom neigde hij het hoofd en boog zich op zijn aangezicht” Num. 22:31. Daarom beroemt hij zich zo vaak en zegt: “Bileam, de zoon van Beor, spreekt en de man wie de ogen geopend zijn, spreekt! De hoorder der redenen Gods spreekt, die het gezicht des Almachtigen ziet, die verrukt wordt en wie de ogen ontdekt worden” Num 24:3-4. En wat ziet hij? Hij ziet dat zijn eigen weg verkeerd is voor God. Ook ziet hij een uitgetrokken zwaard dat hem had moeten tonen, als hij het had verstaan, dat hij in zijn opstand zou vallen door het zwaard van Israël, dat hij daarna in stukken gesneden zou worden door het zwaard der gerechtigheid en dat zijn deel zou zijn met de huichelaars en de ongelovigen. Dit ziet iedere huichelaar in de wereld, die overgegeven is aan een angstige verwachting van het oordeel en de vurige toorn. Alle andere huichelaars die zonder deze visioenen sterven, zullen er hierna mee geplaagd worden, want er staat dat sommigen in de hel hun ogen zullen opslaan. Bileams ogen werden echter in deze wereld geopend. Hij ziet de veiligheid van Israël, de dood van de rechtvaardigen, de verwoesting van Amalek en misschien ook zijn eigen ondergang. “Ik zal hem zien, maar nu niet; ik zal hem aanschouwen, maar niet nabij” Num. 24:17. Hij zou Hem zien op de dag des oordeels, maar nu niet. Hij zou Hem in de hel zien, maar niet van dichtbij, want er is een grote kloof tussen deze twee partijen. Hoe verheven en gezwollen spreekt deze arme, trotse, pochende huichelaar. Hoe opgeblazen maakt deze kennis hem! Dit gebeurt ook bij alle anderen die net als hij nooit met de plaag van hun hart bekend zijn gemaakt. Het licht dat Jehu had in de Schrift en dat zijn ogen verlichtte toen hij Gods oordelen over het huis van Achab uitvoerde, komt uit dezelfde Fontein als het licht van Bileam.

Maar het licht van sommige huichelaars komt ergens anders vandaan. Als de satan zich kan veranderen in *een engel des lichts*, moet hij omgeven zijn door schitterende stralen, waarmee hij sommige van zijn kinderen die overgegeven worden aan zijn krachtige misleiding, wil bedriegen. Saul zag dat het zeker was dat David koning zou worden, dat het koninkrijk in zijn hand bevestigd zou worden en dat hij voorspoed zou hebben. Maar wie kon hem dat tonen? De Heere had hem al lange tijd verlaten en een boze geest plaagde hem. Dit licht kwam van de satan. Daar kwam het licht van de raadgevers van Haman en zijn vrouw Zeres ook vandaan, die zeiden dat Haman niet over Mordechai

zou heersen als hij van het zaad van de Joden was, maar zeker voor hem zou vallen. Het licht dat in Judas was, komt waarschijnlijk ook van deze gedaanteverandering van de satan. De Zaligmaker zegt: “Ziet dan toe, dat niet het licht hetwelk in u is, duisternis zij” Lukas 11:35. In deze duisternis verkeren allen, die Gods kinderen in hun hart haten, hoeveel licht, kennis en verstand ze ook hebben. “Maar die zijn broeder haat, is in de duisternis, en wandelt in de duisternis, en weet niet waar hij heengaat; want de duisternis heeft zijn ogen verblind” 1 Joh. 2: 1 l. Zo was het ook met Judas: hij haatte Christus in zijn hart, hoewel hij Hem volgde om een ambt te krijgen, om de naam van apostel te ontvangen, om de beurs te dragen en te stelen van het gemeenschappelijke bezit. Hij haatte Christus, hij verraadde Hem en hij verkocht Hem. Christus noemt hem onomwonden een duivel, want de duivel verlichtte hem, dreef hem aan, voer tenslotte in hem en nam volledig bezit van hem. De duivel doodde hem echter niet, nadat hij hem in zijn bezit had gekregen. Dan zou de satan gezondigd hebben en Judas niet. Hij bracht Judas er echter toe om zichzelf te doden, opdat de zonde van zelfmoord aan alle andere zonden toegevoegd zou worden. Hier zien we de wijsheid van de slang. Hieruit blijkt dat God de ogen van sommige huichelaars opent, zoals Hij deed bij Bileam, Jehu en de Egyptenaren bij de Rode Zee. Toen “zag de HEERE in de kolom des vuurs en der wolk op het leger van de Egyptenaren; en Hij verschrikte het leger der Egyptenaren. Toen zeiden de Egyptenaars: Laat ons vlieden van het aangezicht van Israël, want de HEERE strijdt voor hen tegen de Egyptenaren” Ex. 14:24-25.

Een christen met een goed onderscheidingsvermogen kan het valse licht van deze huichelaars met behulp van de volgende waarnemingen herkennen.

- A. In het algemeen staan zij bekend omdat ze verborgenheden aan het licht brengen, ontdekkingen doen en een nieuwe uitleg van Schriftgedeelten uitdenken en ze zijn van mening dat niemand deze dingen ooit heeft ontdekt. Dit maakt hun onuitstaanbaar trots en als de satan hen zo heeft misleid, denken ze dat hun wijsheid tot in het oneindige is. Daarna beschouwen ze iedereen die hen de ogen tracht te openen als dwazen. Daarom zegt de Geest: “Zij houden vast aan bedrog; zij weigeren weder te keren” Jer. 8:5. Als de duivel iemand in zijn net gevangen heeft, zal hij hem steeds verder doen gaan op het pad der zonde, tot hij aan handen en voeten gebonden is, zodat “hij zijn ziel niet redden kan, noch zeggen: “Is er niet een leugen in mijn rechterhand? Hij voedt zich met as, het bedrogen hart heeft hem terzijde afgeleid” Jesaja 44:20. Daarom geeft God Zijn kinderen de volgende waarschuwingen: “Bestraf de spotter niet” Spr. 9:8 en “verwerp een ketterse mens na de eerste en tweede vermaning; wetende dat de zodanige verkeerd is, en zondigt, zijnde bij zichzelf veroordeeld” Tit. 3:10-11.
- B. De duivel leidt deze huichelaars in verschillende wegen. Ik heb de volgende wegen waargenomen: sommigen laat hij struikelen over de verborgenheid van God, van de Vader en van Christus. Satan drijft ze door trots tot de meest brutale en vreselijke waanwijsheid en tot allerlei dwalingen en God weerstaat hen even krachtig.
- C. Anderen zijn voortdurend bezig met de grote verborgenheid der godzaligheid dat God in het vlees geopenbaard is, tot ze struikelen en een aanstoot nemen aan de Rots van onze kracht. Dit zullen ze vroeger of later zeker doen, want ze hebben alleen maar licht in hun hoofd en dat brengt hen tot zelfverheffing. Ze hebben geen besef van hun eigen onwetendheid, dat hen ootmoedig maakt en ze worden niet geleid door de Geest van God. Bijna iedere aartsketter die in het verhaal van Eusebius wordt genoemd, struikelde hierover.
- D. Anderen beginnen net als Pelagius in de Geest en eindigen in het vlees. Satan spoort hen aan om zichzelf te verhogen en ze verachten de genade van God. Deze mensen verlaten de leer van de Drie-eenheid, zoals de roomsen, de arminianen en anderen.

E. Anderen bedriegt hij door hun hoofd te vervullen met hoge gedachten en ze iets te maken terwijl ze niets zijn. Dit doet veel arme, eenvoudige zielen tot hen opzien als wonderen van de Heere der heirscharen. Daarna brengt de satan hen echter tot definitieve afvalligheid. Dit doet veel arme zielen, die hen beschouwden als ogen voor de blinden en voeten voor de lammen, struikelen en wankelen. Gods uitverkorenen moeten deze rechterogen echter uit hun hoofd rukken en van zich werpen, deze rechervoeten die hen grieven met hun afgoderij afhakken en van zich werpen en kreupel en verminkt het leven ingaan. Dit is beter dan met zulke ogen en zulke voeten in het helse vuur geworpen te worden.

Dit licht van de dwazen dat uitgaat, schijnt nooit in hun hart. Het komt niet van de lamp des HEEREN, die de binnenste gedeelten van de buik doorzoekt” Spr. 20:27, Dit licht schijnt alleen in het hoofd. “Want God Die gezegd heeft dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene Die in onze harten geschenen heeft om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus, 2 Kor. 4:6. Dit is hetzelfde als “Jeruzalem met lantaarnen doorzoeken” Zef. 1:12. Het ontdekt de vijandschap, de opstand, de verdorvenheid en de huichelarij van het hart en wordt gevolgd door bestaffingen en verwijten. “Maar al deze dingen, van het licht bestraft zijnde, worden openbaar, want al wat openbaar maakt is licht. Daarom zegt Hij: Ontwaakt gij die slaapt en staat op uit de doden, en Christus zal over u lichten” Ef. 5:13-14.

En dit licht leidt de gelovige tot iets wat geen dwaze maagd of huichelaar in Sion ooit heeft ervaren: hij heeft God lief, Die hem eerst heeft liefgehad; hij heeft Christus lief, Die hem heeft liefgehad en Zichzelf voor hem heeft gegeven en hij heeft de heiligen om Christus’ wil lief, omdat de genade Gods in hen is. Zo staat er geschreven: “Wederom schrijf ik u een nieuw gebod: hetgeen waarachtig is in Hem, zij ook in u waarachtig; want de duisternis gaat voorbij en het waarachtige licht schijnt nu. Die zijn broeder liefheeft, blijft in het licht, en geen ergernis is in hem” 1 Joh. 2: 8, 10. Dit nieuwe gebod wordt door Christus gegeven: “Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander lief hebt, gelijk ook Ik u liefgehad heb” Joh. 13:34. Johannes zegt dat dit gebod waarachtig is in Hem en in ons. Het is waarachtig in Hem, omdat Hij ons liefgehad heeft en Zijn leven voor ons gegeven heeft. Het is waarachtig in ons, omdat we Hem liefhebben en de broederen om Zijntwil beminnen. Waar dit gevonden wordt, daar schijnt het heldere licht en in zulke mensen is geen ergernis, want zij zijn uit de dood overgegaan in het leven. De wereld heeft het hare lief, maar haat Gods kinderen. Gods oprechte kinderen haten de wereld en hebben elkaar lief.

1. Een van de redenen waarom deze lampen uitgingen toen het middernachtelijk groep weerklonk, is dat de satan zijn vermomming opzij had gelegd. Het werk was gedaan, de prooi zat vast in de strik. Bovendien kan de satan in deze vreselijke tijd de mensen niet zo lichtzinnig verleiden. Hij moet dan verschijnen in al zijn dwaasheid, woede en wanhoop, want hij gelooft zelf ook in het oordeel van God en hij heeft ervoor. Hij is even bevreesd voor de toekomstige kwellingen als de huichelaar zelf. Dit verklaart de uitroep: “Zijt Gij gekomen om ons te pijnigen voor de tijd?”
2. In de tweede plaats zette deze waarschuwing deze onbevreesde huichelaars aan tot een werk dat ze nog nooit hadden verricht, namelijk tot zelfonderzoek. Ze ontdekten daardoor spoedig dat hun lampen uitgegaan waren en een olie bij zich hadden. Deze waarschuwing deed hen ontwaken uit hun vermeende veiligheid en verschrikte hen. De valse overtuiging dat ze op weg naar de hemel door de liefde getrokken waren, ontviel hun en dit liet hen vol twijfel achter. Hun bespiegelende kennis vluchtte weg en de vreugde die voortkwam uit de vervoering van hun natuurlijke hartstochten verdorde. Blinde ijver, uitwendige hervorming, voorgewend geloof en geveinsde liefde verwelkten spoedig, terwijl opeens de vijandschap, de opstand, de misleiding, de huichelarij en de

bedrieglijkheid van hun hart aan het licht kwamen. Dit metaalschuim en deze tin waren nooit ontdekt, zodat ze er nooit van gezuiverd waren in de smeltkroes der verdrukking. Daarbij beginnen de verschrikkingen van God, de banden en de slaafse vrees van de wet en de toorn en de vloek van de wet hen te beroeren. Al deze dingen zijn in de tent van de boze, zoals hier het geval is, en in alle andere mensen, behalve in degenen in wie volmaakte liefde ze uitgeworpen heeft. Het bedrog in hun belijdenis en de boze werken die ze deden, staren hen in het gezicht. Zo waren ze en Christus noemt hen “werkers der ongerechtigheid”. Hun geweten begint hen nu te bestraffen en zijn werk te doen. Hierdoor vergaat hun hoop en geven ze de geest en al hun hoop wordt als een spinnenweb. De ontroering van hun natuurlijke hartstochten door de ijdele welsprekendheid van de dienaars van de satan, die doorging voor de droefheid naar God, kan hen nu niet meer helpen. Nu is hun hart verhard en even ongevoelig als een rots. De vermaningen en bestraffingen van hun geweten, die ze de werkingen van de satan en de strijd van de oude mens noemden en daarom weerstonden, moeten ze nu aanhoren en deze zullen zijn als een worm die niet sterft.

Al deze dingen bemerkten ze, toen ze hun lampen gingen bereiden. Wèl mag Salomo hun vreugde beschrijven als “de vreugde van een huichelaar, die maar voor een ogenblik is.” Ze hadden geen wortel in zichzelf; nu heeft de wereld hen verlaten en is al hun vreugde vergaan. “*Geeft ons van uw olie, want onze lampen gaan uit*” Matth. 25:8. Ze wisten wie er olie had, hoewel ze zelf geen olie hadden. Dit konden ze makkelijk opmaken uit de rustige houding van de wijzen, uit hun welbevinden en vrolijkheid en het bleek ook uit hun gelaatstrekken, uit het leven, de ijver en de kracht die zich zelfs in de slechtste tijden in hen en in hun gebeden vertoonde. Ze konden dit afleiden uit datgene wat ze gehoord en gezien hadden van alles wat de wijzen in het verleden hadden ervaren. Ze konden dit ook afleiden uit de vele verdenkingen die de wijzen in het verleden ten opzichte van de staat van deze dwazen hadden gehad en uit de vele bestraffingen die ze van hen hadden ontvangen. Ik heb hier in mijn tijd niet weinig van gezien. Er zijn niet weinig mensen die mij en mijn leer gehaat hebben en die mij op hun doodsbed gesmeekt hebben of ik hen in mijn gebeden wilde gedenken en die mij wilden zien.

“*Geef ons van uw olie*”, spreek tot ons, probeer ons te vertroosten, bid voor ons en geef ons hart een deel van uw vreugde en troost. Maar de wijzen wisten heel goed welke predikanten en welke leer de dwazen het meest aanspraken en daarom zeiden ze tegen hen: “Gaat liever tot de verkopers en koopt voor uzelf” Matth. 25:9. Ze gingen niet naar Christus om zonder geld en zonder prijs te kopen, maar ze gingen tot sommige van de predikanten die ze vroeger graag hoorden. Deze predikanten hadden de kracht van de menselijke wil, de gewillige trouw aan hetgeen zij ontvangen hadden, de talenten die alle mensen ontvangen en de vermeerdering van deze talenten zeer geprezen. Alleen zulke mensen en de Paus van Rome, wenden voor dat ze deze dingen verkopen. Deze dwaze zielen wisten dat de wijze maagden een afkeer hadden van deze leer. Daarom boden ze niet aan om de olie van hen te kopen, maar vroegen ze: “*Geeft ons van uw olie.*” Maar de wijzen zonden hun naar de mensen die veinsden dat ze olie verkochten. Ga naar degenen die u vroeger opbouwden, naar hen die u pleisterden met ongebluste kalk, naar hen die u aangename dingen profeteerden en die u zo prees. Ga naar hen die zoveel kracht, talenten en inwendige genade hebben om zich te verbeteren en de macht om tot Christus te komen als zij dat willen en weg te blijven als hen dat goeddunkt, die de hele wet kunnen houden en een gerechtigheid voor zichzelf kunnen bewerken. Ze gingen naar deze mensen in de hoop dat ze hun vroegere leer zouden bevestigen en niet naar Christus, want “als zij nu heengingen om te kopen, kwam de bruidegom; en die gereed waren, gingen met Hem in tot de bruiloft en de deur werd gesloten. Daarna kwamen ook de andere maagden, zeggende: Heere, Heere, doe ons

open!” Matth. 25:10-11. Maar het was te laat: de bovenste steen was toegebracht, de deur van het geloof, de deur van de hoop en de deur van de genade waren gesloten en alleen de onbekeerde mensen en de werkers der ongerechtigheid stonden buiten.

Nu is er nog een open deur voor ons; door de poort des levens mogen nog steeds vermoeide en belaste zondaars naar binnengaan. Ga naar binnen door deze poort en u zult ook door de andere poort binnengaan. “Strijdt om in te gaan door de enge poort” Luk. 13:24, want ze staat aan het begin van de weg des levens en wie daardoor naar binnengaat, “zal behouden worden; en hij zal ingaan en uitgaan en weide vinden” Joh. 10:9.

EINDE